

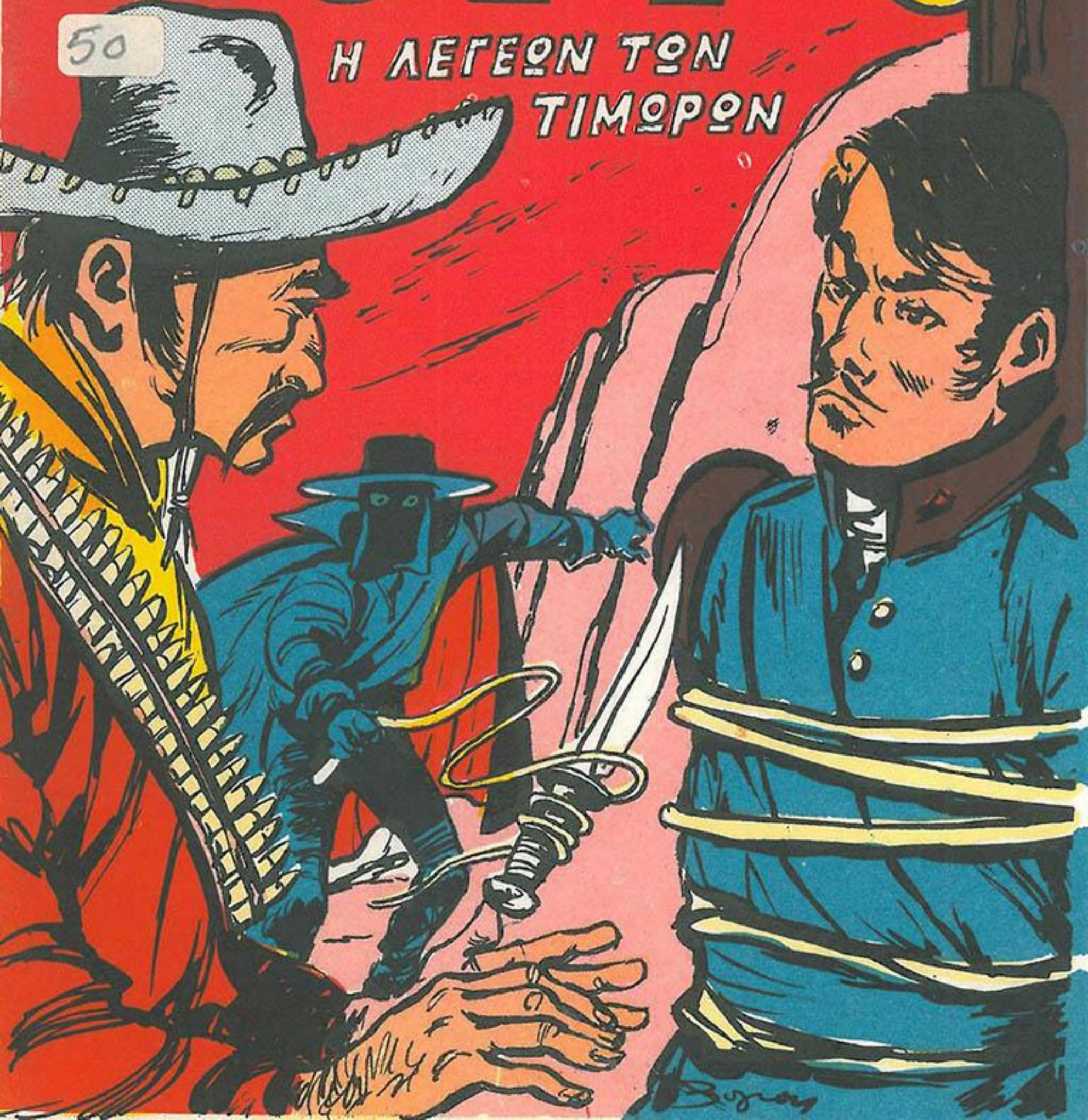
Ο ΜΙΚΡΟΣ

12

ZOPPO

50

Η ΛΕΓΕΟΝ ΤΟΝ
ΤΙΜΟΡΟΝ

Η ΛΕΓΕΩΝ ΤΩΝ ΤΙΜΩΡΩΝ

Ο αιχμάλωτος

Ο ΠΕΝΤΡΟ ΚΑΡΑΧΑΝ ό τρομερός αρχιληστής που τον φωνάζουν Κόκκινο Γερόκι, έχει αιχμαλωτίσει τον δεύτερο Ζορρό (*) και έχει αποκαλύψει το πρόσωπό του, ενώ εκείνος είναι δεμένος, ανίκανος για την παραμικρή κίνηση.

Όλαγυρα οί τέσσερις συμμορίτες του έχουν απομείνει με γουρλωμένα μάτια από την έκπληξι, βλέποντας τό πρόσωπο αυτό.

Ό ίδιος ό Καραχάν έχει ξεσπάσει σ' ένα άνατριχιαστικό, ύστερικό γέλιο.

— "Ωστε αυτό ήταν τό μεγάλο μυστικό!, γρυλλίζει ξαφνικά, μές τά γέλια του. Γι' αυτό ό περίφημος σενόρ Ζορρό ήταν αίσυλληπτος πάντοτε και κανείς δέν μπορούσε νά τον βάλη στό χέρι! Άφού ό ίδιος έπρεπε νά κυνηγήσει...τόν έαυτό του, δέν ήταν βέβαια κουτός νά τό κάνη!... Συγχαρητήρια, σενόρ Ντιάζ, για τό κόλπο σου! Όμολογώ πώς ούτε μούχε περάσει ήπ' τό μυαλό πώς ό θρυλικός Ζορρό, ήταν δυνατό νά εισ' έσύ!

Ό ύπολοναγός Ντιάζ, γιατί αυτός είναι πραγματικά

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος του «Μ. ΖΟΡΡΟ» με τον τίτλο: «ΟΙ ΔΥΟ ΖΟΡΡΟ».

ὁ αἰχμάλωτος, δὲν ἀποκρίνε-
ται. Ὁ Πέντρο Καραχάν συ-
νεχίζει μὲ φωνὴ γεμάτη σαρ-
κασμὸ καὶ μῆσος:

— Ποτὲ δὲν θὰ σ' εὔρι-
σκα, ἂν δὲν ἔκανες τὴν κου-
ταίμαρα νὰ ἐνδιαφερθῆς φα-
μερὰ γιὰ τὴ μικρή... Μὲ τὴ
βλακεία σου ὅμως, μὲ βοήθη-
σες νὰ κρατήσω τὸν ὄρκο
μου, πού ἔδωσα στὴ φυλα-
κὴ: Πῶς, ὅταν βιγῶ, θὰ σὲ
πιιάσω καὶ θὰ σὲ σκοτώσω!

— Εἰσαι ἠλίθιος, Καρα-
χάν!, ἀποκρίνεται: ψυχρὰ ὁ
αἰχμάλωτος.

Τὸ μούτρο τοῦ ληστή σκο-
τενιάζει σὰν τὴ νύχτα.

— Θὰ τὸ δοῦμε!, μουγ-
κρίζει ἀπειλητικὰ. Σὲ λίγο
θὰ σὲ κάνω νὰ μιλάς διαφο-
ρετικὰ! Θὰ σὲ κάνω νὰ μὲ
παρακαλᾷς νὰ σὲ σκοτώσω
γρήγορα!

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ
τίποτ' ἄλλο, κάνει ἓνα νόημα
μὲ τὸ γέρι στοὺς ἀνθρώπους
του.

Ἐκεῖνος ἀρπάζουν τὸν δε-
μμένο ὑπολαχαγὸ, τὸν φορτώ-
νουν ἐπάνω στὸ ἄλογό του
καὶ ἀνεβαίνοντας καὶ στὰ δι-
κά τους ξεκινοῦν πρὸς τὰ
βραχώδη ὄρη, ὅπου φτάνουν
— ὅπως εἶδαμε — μὲ τὸ χάρα
μα τῆς καινούργιας μέρας.

Τότε οἱ ληστὲς βιάζονται τὴ
μαύρη ἀμφίεσι τοῦ Ζορρό καὶ
ἀφήνουν τὸν Ντιόζ μὲ τὴ στο-
λή του, πού φοράει ἀπὸ κά-
τω, τὸν φέρνουν σ' ἓνα πλά-
τωμα, μπροστὰ σὲ κάτι γι-
γαντιαίους, βράχινους τοί-
χους. Τὸν δένουν σ' ἓνα μεγά-
λο ξύλινο πάσσαλο, βαθειὰ

μπηγιμένον στὴ γῆ.

Ὁ Καραχάν ἔχει ἐξαφανι-
σθῆ γιὰ μερικὰ λεπτὰ τῆς
ῶρας. Κοντὰ στὸν αἰχμάλω-
το ἔχουν μείνει μόνο οἱ ἄν-
τρες του.

Ξαφνικὰ ὁ ἀρχιληστής ἐμ-
φανίζεται ἀπ' τὸ βάθος τοῦ
πλατώματος. Πλησιάζει μ'
ἐπίσημο βῆμα τὸν αἰχμάλωτό
του.

Τὸν κυττάζει μ' ἓνα χαμό-
γελο γεμάτο σαδισμό.

Τὰ δάχτυλά του τρεμοπαί-
ζουν συνεχῶς ἐπάνω στὴ λα-
βὴ ἑνὸς μεγάλου κυνηγετικοῦ
μαχαιριού, πού εἶναι περα-
σιμένο μὲ μιὰ πέτσινη θήκη
στὴ ζώνη του.

— Τώρα σὲ λίγο θ' ἀρχί-
σῃ ἡ διασκέδαισι, ἰάμιγο!,
λέει κοροϊδευτικὰ. Θὰ σοῦ κό-
ψω τ' αὐτιά, τὴ γλώσσα καὶ
ἔστερα θὰ σοῦ βγάλω τὰ μά-
τια! Κατάπιν θὰ σὲ σκοτώ-
σω, ἂν δὲν ἔχῃς ψεφῆσει μό-
νος σου στὸ μεταξύ!

Ὁ ὑπολαχαγὸς νοιώθει μιὰ
παγωμένη ἀνατριχίλα νὰ περ-
νάη τὴ ραχκοκικαλιά του. Τὸ
πρόσωπό του γίνετα: κάτα-
σπρο σὰν νεκροῦ.

— Δὲν εἶσαι ἄνθρωπος
Καραχάν!, μουρμουρίζει. Εἰ-
σαι ἓνα θηρίο τῆς ζούγκλας!

— Πές κι' ἄλλα, ὅσα μπο-
ρεῖς, γιὰτὶ σὲ λίγο δὲν θ' ἄχῃς
γλώσσα!, οὐρλιάζει ὁ ληστής
σικάζοντας στὰ γέλια.

Οἱ τέσσερις ἄνθρωποι του
ὀλόγυσα, γιὰ νὰ ἀποδείξουν
πῶς ἔχουν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο
μαύρη μυχή, ξεκαρδίζονται
σὰν κι' ἐκεῖνον.

— Θὰ εἶσαι περίεργος, γι-

ατί δὲν ἀρχίζω τὸ γλέντι!,
ρωτάει πάλι ὁ Καραχάν μ' ἔ-
ναν θηριώδη μορφασμό. Λοι-
πὸν πρέπει νὰ ξέρης ὅτι πε-
ριμένουμε τὴ φιλοξενουμένη
μας! Κοιμότανε ἡ καημενού-
λα καί... καταλαβαίνεις... Κο-
ρίτσι πράμα, ὥσπου νὰ ἐτοι-
μαστῆ, νὰ κάνει τὴν τουαλέτ-
τα της, θέλει λίγη ὥρα παρα-
πάνω. Ὅπου νάσαι ἔμωσ, θὰ
τὴ φέρῃ ὁ φρουρός της καὶ ἡ
παράστασις θ' ἀρχίσῃ!

Καινούργια παγωμένη ἀ-
νατριχίλα διαπερνάει τὸ κερ-
μὶ τοῦ αἰχμαλώτου. Νέα, με-
γαλύτερη χλωμάδα θανάτου
χύνεται στὰ μάνουλά του.
Τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλοῦ του
ὀρθώνονται ἀπὸ φρίκη.

— Θὰ ἀναγκάσῃς μιὰ ἀ-
θῶα σενορίτα νὰ παρακολου-
θήσῃ αὐτὴ τὴ θηριώδη πράξι-
σου; ψελίζει μὲ τρεμάμενη φω-
νὴ. Μὰ γιὰ ποὸ σκοπὸ Καρα-
χάν; Τί ἔχεις νὰ κερδίσης
τραυματίζοντας ἀγᾶπρευτα
τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ της;

— Τὸ σεβασμὸ καὶ τὸν φό-
βο της!, ἀπακρίνεται τὸ τέ-
ρας, σκάζοντας στὰ γέλια.
Ἡ γυναίκα ἐνὸς ληστή, βλέ-
πεις, πρέπει νὰ ξέρῃ τί θὰ
πάθῃ σὲ μιὰ στιγμὴ. ἂν σκε-
φθῆ νὰ προδώσῃ τὸν ἄντρα
της!... Γιατὶ σκοπεύω νὰ τὴν
παντρευτῶ, σενορ Ζορρό!
Μὰ καὶ θὰ χηρέψῃ πρὶν τῆς
ὥρας της μὲ τὸν θάνατό σου,
θὰ τὴν πάρω ἐγώ! Μοῦ ἀρέ-
σει πολὺ! Συμφωνῶ ἀπόλυ-
τα μὲ τὸ γούστο σου Ντιάζ!

— Μὴ τὴ φέρῃς ἐδῶ, Καρα-
χάν!, μουγκρίζει ὁ ὑπολο-
χαγὸς καὶ τὸ ὕφος του ἀπὸ

ὀργισμένο, γίνεται μονομιᾶς
παρακλητικὸ. Μὴ τὴ φέρῃς,
θάνατι τραμερὸ γι' αὐτήν!...
Κάνε με ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ
μὴν κάνῃς τέτοιο κακὸ σ' ἐ-
κείνη!

— Ἀνόητε!, λέει ὁ λη-
στής μὲ περιφρόνησι. Σκο-
πεύω νὰ σὲ μεταχειριστῶ
γιὰ νὰ πετύχω τὸν σκοπὸ
μου! Ὅταν βλέπῃ νὰ σὲ κό-
βω κομματάκια, θὰ δεχτῆ νὰ
πῆ τὸ «ναί», γιὰ νὰ μὲ κα-
ταφέρῃ νὰ σὲ ἀποτελειώσω!

— Τέρας!, ψιθυρίζει μέσ'
ἀπ' τὰ δόντια του ὁ αἰχμαλώ-
τος. Εἶσαι ἕνα ἀληθινὸ τέ-
ρας! Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ, οὔ-
τε καρδιὰ στὸ κουφάρι του!

— Ὑπάρχει καρδιὰ καὶ
εἶναι σκλαβωμένη ἀπὸ τὴν
ὀμορφίαν τῆς πεντάμορφης
κοπέλλας ποὺ γνώρισα μὲ τὴ
βοήθεά σου, σενορ Ζορρό!,
ἀπακρίνεται ὁ Καραχάν ποὺ
ἄκουσε τὰ λόγια του.

«Ἐγὼ φταίω ἀλήθεια!,
συλλογιέται μὲ φρίκη ἐκεῖ-
νος. «Ἄν δὲν ἴκανα ἐκείνη
τὴν ἡλίθια ἀπόπειρα ἀπαγω-
γῆς, γιὰ νὰ κινήσω τὸ ἐνδύ-
αφρόν τοῦ Ζορρό καὶ νὰ τὸν
παρασύρω σὲ παγίδα, δὲν θὰ
ἰβρισκόταν τώρα ἡ Κάριμεν σ'
αὐτὴ τὴν τραγικὴ θέσι... Καὶ
δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ διορ-
θώσω τὸ λάθος μου ἀφοῦ οὔτε
ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι στὰ χέρια
μου, γιὰ νὰ τὴ διαθέσω!...»

**Ὁ Ζορρό
ἐπιτίθεται**

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ Καρα-
χάν κυττάζει ξαφνικὰ τὸ ὕφος

μέ το οποίο ένας από τους συμμορίτες τον παρατηρεί και παραξενεύεται.

— Τι συμβαίνει, Παιμπλίτο; ρωτάει απότομα, με θυμό. Μὲ βλέπεις σαν να μαϊκανένα λείψανο κι' ὄλο βνοίγεις τὸ στόμα σου κάτι να πῆς και τὸ ξανακλείνεις! Τι τρέχει;

— Τι... τίποτα, ἀρχηγέ!, ἀποκρίνεται ὁ ληστής τρομαγμένος ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀφεντικου του. "Ἡ... ἤθελα δηλαδὴ νὰ πῶ πῶς...

— Τι διάβολο ἤθελες νὰ πῆς; Πές το λοιπόν, βλάκα! Θές νὰ μ' ἐρεθίσης;

— "Οχι, ἀρχηγέ! Πρὸς Θεοῦ! Δηλαδή, νά: Μόνο... Μοῦ φάνηκε παράξενο πὺ ὁ σενὸρ Ζορρό... εἶναι δηλαδή

ὁ σενὸρ Ντιάζ! Νά: αὐτό!

Ὁ Καραχάν τον παρατηρεῖ με περιφρόνησι.

— Ἡλίθιε!, μουρμουρίζει. Σοῦ φάνηκε παράξενο! Σ' ὄλους φάνηκε παράξενο αὐτό! Δὲν τὰ εἶπαμε;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀρχηγέ... Μὲ συμπαθῆς δηλαδή, ἀλλά... Ὁ σενὸρ Ζορρό... Ὅταν, θέλω νὰ πῶ, σὲ εἶχε μαγκώσει τότε και σ' ἔστειλε στο κάτεργο... ὁ σενὸρ Ντιάζ δὲν βρισκόταν στη Ρεΐνα ντὲ Λὸς Αντζελες!

Τώρα ὁ Καραχάν τον κυττάζει ἀπορημένος. Ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει πῶς ὁ ἀνθρωπὸς του κάτι περίεργο ἔχει στο μυαλό του.

— "Ε, και; λέει ἀνυπόμονα.

Ληστὲς δένουν τὸν Ντιάζ. Ὁ Ζορρό παρακολουθεῖ ἀπ' τὰ βράχια.

Χύνεται πρὸς τὸ μέρος του μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά.

— Λοιπὸν, ἀρχηγέ, συνεχίζει ὁ Παιμπλίτο παίρνοντας θάρρος, ὁ σενὸρ Ντιάζ ἦρθε στὸ πουέμπλο πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια καὶ ὁ σενὸρ Ζορρό σ' ἐπίασε πρὶν ἀπὸ ἕξη! Πῶς γίνεται νὰ εἶναι ὁ ἴδιος;

Ὁ ἀρχιλησιτὴς μένει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Δὲν ξέρει τί ν' ἀπαντήσει. Ξαφνικὰ γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ!, οὐρλιάζει ἄγρια. Ἐγὼ ὀρκίστηκα νὰ πιάσω τὸν Ζορρό καὶ νὰ τὸν σκοτώσω! Καὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πῶς ὁ Ζορρό εἶναι αὐτὸς ποὺ βρίσκεται μέσα στὰ ρούχα τοῦ Ζορρό. Τ' ἄλλα ποὺ μοῦ λὲς τ' ἀκούω βερεσέ! Ἄν δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ

Ζορρό, τότε ποῖος εἶναι; Ὀρκίστηκα νὰ πιάσω ἕναν Ζορρό κι' ὄχι δεκαπέντε! Κατάλαιβες;

— Ἀρχηγέ, κάνει φοβισμένος ὁ Παιμπλίτο, σοῦ τὸ λέω, γιατί, ἂν ὁ σενὸρ Ντιάζ δὲν εἶναι ὁ Ζορρό, τότε ὁ ἀληθινὸς σενὸρ Ζορρό μπορεῖ νὰ σοῦ στήση καιμιμιὰ μηχανὴ καί, καθὼς θάσαι ξάγνοιαστος, νὰ σὲ ξαναβάλῃ στὸ χέρι!...

Ὁ Καραχὰν γίνεται κάτασπρος.

Στρέφει στὸν Ντιάζ καὶ λέει μ' ἀμφιβολία:

— Τί ἔχεις ν' ἀπαντήσης σ' ὅλα αὐτὰ ἐσύ;

— Πῶς ὁ ἀνθρώπος σου εἶναι ἠλίθιος!, ἀπαντᾷ ψυ-

χρὰ ὁ Ντιάζ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ζορρό!

Ὁ ἀρχιληστής γυρίζει καὶ λέει μανιασμένος στὸν Παιμπλίτο:

— Εἶσαι ἠλίθιος! Αὐτὸς εἶναι ὁ Ζορρό! Τ' ἀκουσες; Τὸ λέει μόνος του!

— Καὶ δὲν μᾶς λέει πῶς ἰσὲ συνέλαβε τότε, ἀρχηγέ, φωνάζει θαρραλέα ὁ Παιμπλίτο, ἀφοῦ δὲν βρισκόταν ἔσθ' ἐν Ρεΐνα ντὲ Λὸς Ἀνιτζελες;

Ὁ Καραχάν κυττάζει τὸν αἰχμάλωτό του ἄγρια καὶ τοῦ υποβάλλει τὴν ἐρώτησι μόνον μὲ τὸ βλέμμα. Ἔτσι ὁ Ντιάζ ἀποκρίνεται ἤρεμα:

— Ὑπηρετοῦσα στὸ Σὰν Ράσελ τότε. Εἶναι λίγα μίλια ἀπὸ δῶ, ἄπως ξέρετε καὶ ἔμπορῶσα μάθωνται ὅποτε ἤθελα...

— Τ' ἀκούς; μουγκρίζει ἀνυπόμονα ὁ ἀρχιληστής στρέφοντας στὸν Παιμπλίτο.

— Ὅλοι ξέρουν, λέει ἐκεῖνος τονίζοντας ἀργὰ τὶς συλλαβές, πῶς ὁ σενὸρ Ντιάζ πρὶν ἕξη χρόνια, ἦταν ἀκίμα στὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῆς Μαδρίτης, ἀπ' ἧπου ἀποφοίτησε πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια!

Ἔτσι φοβερὸ μούγκρισμα, σὰν βρυχηθμὸς λιονταριοῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Καραχάν. Καρφώνει μ' ἓνα τρομερὸ βλέμμα τὸν αἰχμάλωτό του καὶ τὸν ρωτᾷ τρίζοντας τὰ δόντια ἀπὸ λύσσα:

— Ἀπάντησε γρήγορα σ' αὐτὸ πρὸς εἶπε ὁ Παιμπλίτο, γιατί θὰ σὲ σουβλίσω σὰν ἀρνί!

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ ποῦ εἶπα!, ἀποκρίνεται πελιδινὸς ὁ Ντιάζ: Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ζορρό! Τὸ εἶδες μόνος σου! Ἦρθα στὸ ραντεβού ποῦ μοῦ ὠρίσες, γιὰ νὰ ἀφήσης ἐλεύθερη τὴν ἰσενορίτα Περεΐρα. Ἄν ὑπῆρχε ἄλλος Ζορρό, τότε θὰ ἐρχόταν κι' ἐκεῖνος στὸ ραντεβού!

— Λὲς ψέματα!, οὐρλιάζει ὁ Καραχάν ἔξω φρενῶν. Δὲν σὲ πιστεύω πιά! Πρὶν πέντε χρόνια ἀποφοίτησες ἀπ' τὴ Μαδρίτη κι' ὁ σενὸρ Ζορρό ὑπῆρχε ἐδῶ πέρα πολλὰ χρόνια πρὶν!... Πές τὴν ἀλήθεια, σκύλε, γιατί σὲ σου βλίζω αὐτὴ τὴ στιγμή! Μίλησε! Ἔχεις συνεννοηθῆ μὲ τὸν ἀληθινὸ Ζορρό γιὰ νὰ μὲ κοροϊδέψετε; Ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνος; Μίλησε, γιατί θὰ πεθάνης!

Καὶ μανιασμένος τραιάει τὸ μεγάλο μαχαίρι ἀπ' τὴ θήκη τῆς ζώνης του.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ ξεροκαταπίνει κυττάζοντας τὴν ἰστραφτερὴ, μεγάλη λάμα. Μόνο γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο ἔμεινε. Ὑστερα τὸ πρόσωπό του παίρνει μιὰ ἔκφρασι περιφρόνησης.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα νὰ σοῦ πῶ, Καραχάν!, ἀποκρίνεται ξερά. Μόνο ἓνα: Πῶς ἴδεν θὰ προφτάσης νὰ ἐκτελέσης τὰ ἀπαίσια σχέδιά σου! Πολὺ γρήγορα θὰ σὲ πιάσουν καὶ θὰ σὲ κρεμάσουν σ' ἓνα δέντρο! Αὐτὸ θάναι τὸ τέλος σου...

— Ἄρπα τὴ λοιπόν, γιέ

σκύλας!, ούρλιάζει τελείως έκπτος ἑαυτοῦ ὁ Πέντρο Καραχάν.

Μὲ ἔκφρασι ἀσυγκράτητης μανίας στὸ σκληρὸ πρόσωπό του, παίρνει φόρα νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά τοῦ αἰχμαλώτου του. Ξαφνικὰ ὅμως ἕνα δυνατὸ βούϊσμα ἀκούγεται στὸν ἀέρα. Κάτι περνάει σὰν ἀστραπὴ ἔμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὑστερα νοιώθει ἕνα ἀόρατο χέρι νὰ τραβάει μὲ ἀκατανίκητη δύναμι τὸ μαχαίρι ἀπ' τὴ φύχτα του καὶ νὰ τοῦ τὸ ἀποσπά.

Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο τὸ ὄργανο τοῦ θανάτου φτερουγίζει στὸν ἀέρα, δεμμένο στὴν ἄκρη τοῦ θρυλικοῦ μαστιγίου τοῦ... σενὸρ Ζορρό!

Ἐνῶ ἀκόμα τὸ Κόκκινο Γεράκι δὲν ἔχει προλάβει οὔτε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος του, οἱ συμμοριῆτες ξεσποῦν σὲ ἄγριες κραυγές καὶ τὰ χέρια τους κατβαίνουν στὶς λαβές τῶν πιστολιῶν τους.

Ὁ Ντιάζ ποῦ ἔκλεισε τὰ μάτια περιμένοντας τὸ θάνατο, τὰ ξαναοίγει τώρα καὶ γουρλώνει κατὰπληκτος.

Ὁ Μασκοφόρος Γίγας

ΔΕΝ εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί ἔχει συμβῆ, ἀφοῦ ἔχοιμε ἀφήσει τὸν σενὸρ Ζορρό καὶ τὸν γιγάντιο Γαλέρα, λίγη ὥρα πρὶν, νὰ παρακολουθοῦν τοὺς ληστὲς κρυμμένοι πίσω ἀπὸ

ἕναν βράχο ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Γαλέρας μάλιστα, ποῦ εἶχε παρεξηγήσει καὶ πίστευε πὼς ὁ δεῦτερος Ζορρό ποῦ ἔβλεπε ἦταν... ὁ ἑαυτὸς τοῦ ἀφεικτοῦ του (!), τ'ἄχει κυριολεκτικὰ χαιμένα, βλέποντας τὰ μούτρα τοῦ αἰχμαλώτου τῶν ληστῶν. Παρ' ὅλη τὴ σύστασι τοῦ κυρίου του νὰ μὴ μιλήσῃ, μουρμουρίζει δευτέρη φορά:

— Ὅχι! Δὲν... δὲν εἶναι ὁ ἑαυτὸς σας, σενὸρ!... Θαρρῶ μάλιστα πὼς εἶναι... πὼς εἶναι ὁ ἑαυτὸς τοῦ σενὸρ Ντιάζ!

— Σώπα λοιπόν, ἀμίγο!, ψιθυρίζει ἀνήσυχος ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής.

Ἀλλὰ ὁ Γαλέρας, ποῦ θέλει νὰ ὀλοκληρώσῃ τὶς ἀποκαλύψεις ποῦ ἔχει κάνει, λέει καὶ τὸ τελευταῖο:

— Καὶ θαρρῶ, σενὸρ πὼς ὁ ἑαυτὸς ἐκείνου τοῦ κακούργου τοῦ Καραχάν... Δηλαδή ὁ βρωμοληστής αὐτός... Ὅχι: Ὁ ἑαυτὸς του —καλὰ τὸ εἶχα πῆ— λείπει!

Εἶναι: πραγματικὰ ἡ ὥρα ποῦ τὸ Κόκκινο Γεράκι ἔχει φύγει ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὸν αἰχμαλώτό του καὶ ἔχει πάει νὰ ξυπνήσῃ τὴ σενορίτα Περρέρα.

Ὁ Ζορρό βλέποντας πὼς ἔχει πάρει φόρα καὶ δὲν σταματᾷ ἡ γλώσσα του, τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ μανίκι. Τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτὴ —ἀφοῦ γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τ' αὐτὴ του...ἀνεβαίνει σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα:

— Ἀκολουθήσε με, ἀμί-

γο, χωρίς να κάνης θόρυβο!

Δέν είναι δύσκολο αυτό, γιατί τὸ ἔδαφος εἶναι πετρώδες. Ἀπομακρύνονται πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τους, ἀθόρυβα σὰν φαντάσματα.

Μπροστὰ ὁ Μαισκοφόρος Τιμωρὸς καὶ πίσω ὁ γιγάντιος ὑπηρέτης του, κάνουν τὸν γύρω τοῦ πλατώματος, φροντίζοντας νὰ εἶναι συνεχῶς κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα βράχια ποὺ ὑπάρχουν παντοῦ.

Ὅταν ἀπομακρύνονται ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκονται οἱ ληστὲς μετὸν Ντιάζ, ὁ Ζορρὸ σταματᾷ. Βγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη του ἓνα μαῦρο πανί καὶ τὸ δίνει στὸν Γαλέρα.

— Φόρεσέ το στὸ πρόσωπό σου, ἀμίγο, τοῦ λέει. Μπορεῖ νὰ σὲ δῆ ὁ σενὸρ Ντιάζ καὶ δέν πρέπει νὰ σὲ γνωρίση, γιατί θὰ καταλάβη ποῖός εἶμαι. Κατάλαβες;

— Ὅχι, σενόρ!, ἀποκρίνεται ἀθόρυμητα ὁ γίγαντας. Ἐγὼ ἔλεγα πὼς ὅταν μὲ γνωρίση ὁ σενὸρ Ντιάζ... Μ' ἄλλους λόγους σενόρ... δηλαδή... ἐμένα θὰ γνωρίση, ἐγὼ θὰ καταλάβη ποῖός εἶμαι — ὄχι ἐσεῖς! Κι' ἐγὼ ποὺ εἶδα τὸ πρόσωπό του, κατάλαβα πὼς ἦταν ὁ σενὸρ Ντιάζ!... Καταλάβατε;... Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ, σενόρ...

— Κατάλαβα, Γαλέρα! Δέσε καλά τὸ μαῦρο πανί στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιού σου, νὰ μὴ σὲ δῆ ὁ Ντιάζ καὶ

Ἀναγκάζει τὸν Καραχὰν νὰ ὑποχωρῆ βῆμα πρὸς βῆμα...

— 'Αφού ή επιθυμία είναι να δής τὸ πρόσωπό μου, κύτταξέ το!

σὲ γνωρίση! Δὲν πρέπει νὰ σὲ γνωρίση...

— Σί, σενόρ! Κατάλαβα!, λέει εὐτυχισμένος ὁ γίγαντας.

Καὶ δένει σφιχτὰ τὸ μαῦρο πανί, σκεπάζοντας τὰ μούτρα του.

Ὁ σενόρ Ζορρό πού τὸν βλέπει ὅμως, ἔστω καὶ μετὰ τὴ μάσκα, κοιτάει μ' ἀμφιβολία τὸ κεφάλι του.

«Πολὺ λίγο τοῦ κρύβει τὴν ταυτότητά του αὐτὴ ἡ προσωπίδα!», συλλογιέται ἀνήσυχος. «Τὸ μπόϊ του, δυστυχῶς, εἶναι ἓνα τρανταχτὸ γνῶρισμα... πού δὲν κρύβεται μὲ τίποτα!... Πρέπει νὰ φροντίσω νὰ μὴ τὸν δῆ ὁ Ντιάζ...»

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη βλέπει

τὸν ἀρχιληστή Πέντρο Καραχάν, νὰ βγαίνει ἀπὸ μιὰ σπηλιά καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ πλάτωμα, ὅπου εἶναι ὁ αἰχμάλωτός του. Τραβάει τὸν Γαλέρα πίσω ἀπὸ ἓναν πελώριο ὀγκόλιθο.

Τὸ Κόκκινο Γεράκι περνάει ἀπὸ μπροστά τους, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ.

Ὁ Ζορρό κάνει νόημα στὸν Γαλέρα νὰ τὸν ἀκιολοιδίησῃ πάλι. Ἀπὸ τὶς κινήσεις του φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ βιαστικός. Κι' ἔχει δίκιο, γιατί σκέπτεται πὼς πρέπει νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἀγαπημένη του Κάρμεν, ποῖν ὁ Καραχάν προλάβῃ νὰ κάνῃ κακὸ στὸν ὑπολοχαγὸ Ντιάζ.

Ὁ Γαλέρας πηγαίνει κον-

τά του υπάκουος σαν σκυλί, που δὲν χρειάζεται ἐξηγήσεις, γιὰ νὰ ἀκολουθῆ τὸν ἀφεντικό του.

Φτάνοντας ἄμως ὡς ἓνα σημεῖο, δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν περισσότερο. Θὰ τοὺς δῆ ὁ φρουρὸς που στέκει στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς, ἴαπ' ὅπου βγήκε ὁ ἀρχιληστής.

Ὁ Ζορρό δὲν χασομεράει καθόλου γιὰ νὰ καταστρώσῃ τὸ σχέδιό του. Τὸ ἐξηγεῖ καὶ στὸν μασκοφόρο γίγαντα σύντροφό του, μὲ τὰ ἀπλούστερα λόγια που ὑπάρχουν. Τοῦ ἐξηγεῖ δηλαδὴ τὰν δικό του ρόλο.

— Γαλέρα ἀμίγο, τοῦ λέει χαιμηλόφωνα, ἄκου τί θὰ κάνης: Μόλις μὲ δῆς ἀνεβασμένον σ' ἐκεῖνον ἐκεῖ πάνω τὸν βράχο, θὰ φανερωθῆς καὶ θὰ προχωρήσῃς πρὸς τὸν φρουρό. Θὰ πᾶς ἤσυχα, σαν νὰ πηγαίνῃς σπῆτι σου. Κατάλαβες τί θὰ κάνης;

— Καί... καί... κατάλαβα, σενόρ Ζορρό!, μουρμουρίζει ἰαμφίβολα ὁ γίγαντας. Μόνιο που...

— «Μόνιο που» τί;

— Νά: Ἄν τυχόν καὶ μὲ δῆ... Δηλαδὴ ὅταν θὰ προχωρῶ πρὸς τὰ ἐκεῖ, θὰ μὲ δῆ ὁ αὐτός... Ἐγὼ τότε... Ἡ μάλλον ἐκεῖνος τότε, ἀφοῦ θὰ μὲ δῆ... Θέλω νὰ πῶ ὅτι μπορεῖ, σενόρ νὰ τραβήξῃ πιστόλι ἢ.. Μ' ἄλλους λόγους, ἐπειδὴ μοῦπατε νὰ πᾶω ἤσυχα, σενόρ Ζορρό... Ἄν ὁ αὐτὸς πάει νὰ μὲ πυροβολήσῃ, δηλαδὴ... Τότε ἐγὼ... σενόρ...

Μὴ μπὰς καὶ μοῦ ρίξῃ —καταλάβατε;— καὶ μετὰ...

— Δὲν θὰ σοῦ ρίξῃ, Γαλέρα! Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου! Εἴμαιστε σύμφωνοι;

— Καὶ βεβαίως, σενόρ! Ἀφοῦ τὸν ξέρετε τόσο καλά πού... Ἐφ' ὅσον εἶστε βέβαιος πὼς δὲν θὰ... Δηλαδὴ, σύμφωνοι, σενόρ Ζορρό! Ὅπως τ'όπαμε!

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς σέρνεται γοργὰ πρὸς τὰ ἰβράχια, σαν πραγματικὴ σαύρα. Σὲ μισὸ λεπτό ἔχει φτάσει σ' ἓναν βράχο που βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ σημεῖο που στέκει ὁ φρουρὸς τῆς σπηλιάς. Ἐπειδὴ ἄμως ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος στέκεται ἀκριβῶς στὸ ἔμπα τῆς σπηλιάς, ὁ Ζορρό βρίσκεται πρὸς ἔξω ἀπ' αὐτὸν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πηδήσῃ ἐπάνω του. Κάνει τότε νόημα στὸν Γαλέρα νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κρυψώνα του, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο.

Ὁ γίγαντας ἀδίστακτα ὑπακούει. Βγαίνει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴ σπηλιά μὲ τὴ μεγαλύτερη φυσικότητα.

«Ἐχει γούστο νὰ κάνῃ λάθος ὁ σενόρ Ζορρό», σκέπτεται «καὶ νὰ μοῦ ρίξῃ ὁ φρουρὸς καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ, λέει!... Πολὺ θὰ γελάσουμε ὑστερα!...»

Κι' ἀπάνω στὴν ὥρα, ὁ ληστής που στέκεται στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς πετιέται ὄρθιος μὲ γουρλωμένα μάτια. Κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ γίγαντα καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του,

Μ' αὐτὸ τὸ βῆμα ὅμως φτάνει ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν Ζορρό κι' ἐκεῖνος πηδάει στοὺς ὤμους του. Μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ τὸν ρίχνει κάτω ἀναίσθητο.

Μάχη σῶμα μὲ σῶμα

Ο ΖΟΡΡΟ πηδάει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς γειμάτος ἀνησυχία κι' ἀνυπομονησία. Δὲν ἔχει πέσει ἔξω ὅμως. Ἐκεῖνο ποὺ περίμενε συμβαίνει: Ἡ Κάρμεν βρίσκεται ἐκεῖ μέσα.

Αὐτὴ τὴ στιγμή τακτοποιεῖ τὸ φόρεμά της, γιατί ὁ Καραχάν τῆς ἔχει πῆ νὰ βγῆ στὸ πλάτωμα ποὺ τὴ θέλει...

Μόλις βλέπει ποιὸς ἔχει μπῆ στη σπηλιά, μιὰ χαρούμενη κραυγὴ ξεφεύγει ἀπ' τὸ λαρύγγι της. Χύνεται πρὸς τὸ μέρος του μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά.

— ὦ, σενορ Ζορρό!, μουρμουρίζει εὐτυχισμένη, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια ντροπὴ. Σὲ πόσους μπελάδες σὰς ἔχω βάλει ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ γνωριστήκαμε!...

— Μὴ τὸ σκέπτεστε γιὰ τὴν ὥρα, σενορίτα! Δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ σκέψεις. Πρέπει νὰ φύγετε γρήγορα ἀπὸ δῶ!

Ἐκεῖνη τὸν κυττάζει μὲ λατρεία.

— Ἄνθρωπος εἶστε ἢ κανένα ὑπερκόσμιο πλάσμα; τὸν ρωτᾷ μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμό. Ὅπου καὶ νὰ μὲ

πᾶνε, βρισκόσαστε κι' ἐσεῖς σ' αὐτὸ τὸ μέρος!

— Μὴν ὑπερβάλλετε τὶς ἱκανότητές μου, σενορίτα!, μουρμουρίζει ὁ Μασκοφόρος Τιμωρός. Ἀπλῶς ἔχω φανῆ φανῆ πολὺ τυχερὸς μαζί σας... Ὡστόσο δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ λόγια. Νὰ μὲ συγχωρήτε. Πρέπει νὰ φύγουμε. Εἶναι καὶ κάποιος ἄλλον ἄνθρωπος ποὺ κινδυνεύει ἢ ζωὴ του. Πρέπει νὰ τρέξω κοντά του... Ἐσὰς θὰ σὰς συνοδεύσει ὁ ἄνθρωπός μου... Ἀμίγο!

Ὁ Γαλέρας κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

— Ἀμίγο, τοῦ ξαναλέει ὁ Ζορρό, θὰ πάρης τὴ σενορίτα καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσης στὸ μέρος ποὺ ἀφήσαμε τὰ ἄλογά μας. Ὄδηγησέ τη τὸ ταχύτερο στὸ σπίτι της κι' ἂν κανεὶς προσπαθήσει νὰ σ' ἐμποδίσει, νὰ τὸν «περιποιηθῆς»! Κατάλαβες;

— Οὐ! Καὶ βέβαια, σενορ Ζορρό! Ὅταν εἶναι γιὰ ξύλο... θέλω νὰ πῶ πῶς καταλαβαίνω εὐκόλα ὅταν πρόκειται γιὰ... Μ' ἄλλους λόγους...

— Μιπράβιο, ἀμίγο! Πηγαίνετε τώρα!

— Πᾶμε, σενορίτα!, λέει κι' ὁ Γαλέρας κι' ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν κοπέλλα, σὰν νᾶναι κανένα μικρὸ κουκλάκι.

Ἦστερα βγαίνει τρέχοντας ἀπ' τὴ σπηλιά. Πηγαίνει στὸ μέρος ποὺ ἔχουν ἀφήσει τ' ἄλογά τους.

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ζορρό τρέχει στὸ πλάτωμα ποὺ ἔχουν δεμένον στὸν πάσσαλο τὸν ὑπολοχαγὸ Ντιάζ. Καὶ φτάνει, ὅπως εἶδαμε, ἀκριβῶς τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ τοῦ σώσῃ τὴ ζωὴ. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀπαίσιος Πέντρο Καραχάν - εἶναι ἕτοιμος νὰ τὸν μαχαιρώσῃ, τραβάει τὸ θρυλικό του μαστίγιό καὶ μ' ἐκπληκτικὴ ταχύτητα καὶ δεξιότητι, τοῦ παίρνει τὸ ὄργανο τοῦ θανάτου μέσ' ἀπ' τὸ χέρι...

Γιὰ τὴν ὥρα ἄμως, δὲν ἔχει κερδίσει τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀναβολὴ μιᾶς στιγμῆς, γιὰ τὸν θάνατο τοῦ αἰχμαλώτου Ντιάζ. Τὰ χέρια τῶν ληστῶν ἔχουν ἀρπάξει κιόλας τὶς λαβὲς τῶν πιστολιῶν τους καὶ ἐτοιμάζονται νὰ σκοτώσουν τὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ πρὶν ἀκόμη ἀκούσουν τὴ λυσσασιμένη διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τους:

— Σκοτώστε τον τὸ σκύλο!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες ποὺ στέκουν κοντὰ - κοντὰ ἀπὸ ἀριστερὰ του, ἔχουν τραβήξει ἤδη τὰ πιστόλια τους, γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ κύνες τους ἔχουν στρέψει καταπάνω στὸν Μασκοφόρο Τιμωρὸ καὶ τὰ δάχτυλά τους πιέζουν τὶς σκανδάλες.

Μὰ καὶ τοῦ Ζορρό τὸ χέρι ἔχε τιναχτῆ ἤδη γιὰ δευτέρη φορά. Τὸ θρυλικὸ μαστίγιό ξανασφυρίζε: στὸν ἀέρα καὶ τυλίγεται στὸν λαιμὸ τοῦ ληστή ποὺ βρίσκεται πρὶν πίσω.

Ὑστερα ὁ Τιμωρὸς τῶν κακῶν τραβάει μὲ ἀπίστευτὴ δύναμι τὸ χέρι του. Μισοπνιγμένος ὁ συμμορίτης τινάζεται ἰεπάνω στὸν σύντροφό του καὶ καθὼς εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή ποὺ πατάει τὴ σκανδάλη, ἡ σφαῖρα του χτυπάει ἐκεῖνον, στὴν πλάτη. Ὁ ἄλλος δὲν προλαβαίνει νὰ πυροβολήσῃ, ἀλλὰ κατακυλάει οὐρλιάζοντας στὴ γῆ.

Ὁ σενὸρ Ζορρό βρίσκεται πλάι τους μ' ἓνα πήδημα. Μὲ μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ πετάει τὸ πιστόλι ἀπ' τὸ χέρι τοῦ ζωντανοῦ ληστή. Ταυτόχρονα πετάει τὸ μαστίγιό καὶ τραβώντας ἀστροπιαῖα τὰ πιστόλιά του, πυροβολεῖ καὶ μὲ τὰ δύο μαζί.

Ἡ μία του σφαῖρα κεραυνοβολεῖ τὸν Παιμπλίτο, τὴ στιγμή ποὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ τὸν πυροβολήσῃ. Ἡ δευτέρη πετάει τὸ πιστόλι ἀπ' τὸ δολιφονικὸ χέρι τοῦ Κόκιμιου Γερακιού, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀρχιληστής, τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα, ἦταν ἕτοιμος νὰ σκοτώσῃ τὸν αἰχμάλωτο ὑπολοχαγό.

Ἐνα μουγκρητὸ μανίας βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι του. Βλέποντας ὅμως τὸν Ζορρό μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια νὰ τὸν σημαδεύει, παίρνει μιὰ καταπληκτικὴ βουτιά καὶ κυλάει πίσω ἀπὸ κάτι βράχους.

Τὴν ἴδια στιγμή ποὺ γίνεται αὐτὸ καὶ καθὼς ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἔχει τὸν νοῦ του στὸν Καραχάν, φοβερὸς κίνδυνος θανάτου τὸν ἀπειλεῖ:

Ὁ τελευταῖος συμμορίτης τοῦ Κόκκινου Γερακίου πού ἔχει μείνει ὄρθιος, βρίσκεται καλυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ντιάζ. Ὁ Ζορρό λοιπὸν δὲν τὸν βλέπει. πού τὸν σημαδεύει μὲ τὸ πιστόλι του.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ σηκώνει τὸ πόδι του καὶ δίνει μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ στὸ καλάμι τοῦ δολοφόνου, πού μονομιᾶς μελανιάζει ἀπ' τὸν πόνο καὶ οὐρλιάζει σὰν διάβολος. Παραπατάει δυὸ βήματα καὶ τρελλὸς ἀπὸ λύσσα μετὰ, στρέφει τὴν κἀνη τοῦ πιστολίου του καταπάνω στὸν αἰχμάλωτο. Μὰ τώρα ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητὴς τὸν ἔχει ἀντιληφθῆ καὶ πυροβολεῖ καὶ μὲ τὰ δυὸ περιστροφά του συγχρόνως.

Ὁ φονιάς τινάζεται σὰν νὰ τὸν χτύπησε ἀστροπελέκι. Παίρνει μιὰ γρήγορη στρεφὴ στὸν ἀέρα καὶ πέφτει κάτω μὲ βρόντο, χωρὶς νὰ σαλέψη πιά.

— Εὐχαριστῶ, σενόρ Ντιάζ! λέει ὁ Ζορρό στὸν αἰχμάλωτο.

— Δὲν τὸ ἔκανα γιὰ νὰ σὲ σώσω, σενόρ Ζορρό, ἀποκρίνεται ψυχρὰ ἐκεῖνος. Τὸ ἔκανα γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ μου, γιατί, ἂν σ' ἔβγαζαν ἀπ' τὴ μέση, θὰ μὲ σκότωναν κι' ἐμένα μετὰ!...

Ὁ τιμωρὸς... χωρὶς μάσκα

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ Τιμωρὸς χαιμογελάει. Μόνο γιὰ μιὰ στιγμή ὅμως. Ὑστερα

βλέπει πῶς τὸ Κόκκινο Γεράκι ἔχει ἐξαφανισθῆ καὶ τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπές. Κάνει νὰ τρέξη πρὸς τὸ μέρος πού τὸν εἶδε τελευταία φορά, ἀλλὰ θυμᾶται πῶς ἔχει μείνει ἓνας συμμορίτης ζωντανὸς καὶ κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ Ντιάζ. Πηδάει λοιπὸν κοντὰ στὸν αἰχμάλωτο καὶ ρίχνοντας τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πιστόλια του στὴ θήκη, τραβάει τὸ σπαθί του. Κόβει τὰ σχοιμιά πού δένουν τὸν ὑπολοχαγό, μὲ δυὸ κινήσεις.

— Φροντίστε γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, σενόρ! τοῦ λέει διασπικὰ, δείχνοντάς του τὸν ληστή.

Ὑστερα χύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ πού εἶδε γιὰ τελευταία φορά τὸ Κόκκινο Γεράκι, νὰ κατρακυλᾷ πίσω ἀπὸ τὰ βράχια, μὲ τὴ βουτιά πού πήρε.

Ὁ ἀρχιληστής ἔχει γίνει ἄφαντος.

Ὁ Ζορρό ὅμως δὲν ἀπογοητεύεται. Πηδώντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο τρέχει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του, κινδυνεύοντάς νὰ πέση νὰ τσακισθῆ. Ἀκολουθεῖ ἓνα φυσικὸ ἀνοιγίμα, σὰν μονοπάτι, σίγουρος πῶς μόνο ἀπὸ ἐκεῖ ἔμπορεῖ νάχη ξεφύγει ὁ Καραχάν.

Πραγματικὰ ὁ φοβερὸς κακούργος πηγαίνει καμιὰ πενηνταριά μέτρα πιὸ μπροστὰ, πηδώντας κι' ἐκεῖνος τὰ βράχια, σὰν πραγματικὸ κατόικι. Ὡστόσο ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς εἶναι πολὺ πιὸ γρήγορος καὶ εὐέλικτος. Γιὰ

μια στιγμή μάλιστα ακούει και τον θόρυβο μιάς πέτρας που έχει κλωστήσει άθελα τὸ πόδι τοῦ φυγάδα και βεβαιώνεται πὼς ακολουθεῖ σωστὸ δρόμο.

Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ ἐντείνει τις δυνάμεις του γιὰ νὰ τρέξει ἀκόμα γρηγορώτερα.

Κάποια στιγμή βιλέπει κιόλας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ θεόρατα βράχια τὸν κακούργο.

Μια κραυγὴ θριάμβου ξεφεύγει ἀπ' τὸ λαρύγγι του.

Ὡστόσο ὁ Καραχάν δὲν ἔχει ἀποφασίσει νὰ παραδοθῆ στὴν τύχη του. Ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχει σὰν τρελλός. Ἡ ἀπόστασις πὸ τοὺς χωρίζει μικραίνει συνεχῶς, ἀλλὰ μὲ μεγάλο κόπο, μέτρο - μέτρο. Ἔτσι ἀπομακρύνεται πάρα πολὺ ἀπὸ τὸ πλάτωμα πὸ βρισκόνταν προηγουμένως.

Ἄξαιφνα —κι' ἐνῶ δὲν τοὺς χωρίζουν πιά παραπάνω ἀπὸ καιμιά εἰκοσαρὰ μέτρα ὁ Πέντρο Καραχάν φθάνει μπροστὰ σ' ἕναν γκρεμό. Μια κραυγὴ τρόμου θγαίνει ἀπ' τὸ στόμα του.

Εἶναι φανερὸ ὅτι κι' ἐκεῖνος στὴν τύχη ἀκυλούθησε τὸ φυσικὸ μονοπάτι ἀνάμεσα στὰ βράχια, χωρὶς νὰ ξέρη πὸ θγαίνει. Τώρα εἶναι πανιδευμένος. Εἶναι ἄοπλος στὴ διάθεσι τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητῆ, τοῦ ἀνθρώπου πὸν και μόνο τὸ ὄνομά του εἶναι ἱκανὸ νὰ προκαλέσῃ ρίγη τρόμου στὸν φανερώτερο κακούργο.

Οὔτε σκέπτεται βέβαια νὰ

τραυθήξῃ τὸ σπαθὶ του, τὴ στιγμή πὸ ὁ Ζορρό στέκεται ἀπέναντί του, ὠπλισμένος μὲ τὰ πιστόλια του.

Γιὰ μιὰ στιγμή οἱ δυὸ ἀντίπαλοι κυττάζονται στὰ μάτια. Στέκουν ἀκίνητοι, ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον. Τὸ βλέμμα τοῦ ληστῆ εἶναι γεμᾶτο μῖσος και λύσσα. Τοῦ Ζορρό εἶναι ψυχρὸ σὰν πάγος και γεμᾶτο ἀποφασιστικότητι.

— Οἱ δυὸ μας λοιπὸ, Πέντρο Καραχάν!, λέει κοφτά.

Ὁ τερατώδης κακούργος φωνάζει ἄγρια:

— Σκότωσέ με, νὰ τελειώσουμε!

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι διολφόνος σὰν κι' ἐσένα, ἀποκρίνεται ἤσυχα ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς. Μακάρι νὰ μπορούσα νὰ σκοτώσω ἕναν ἄοπλο ἄνθρωπο, γιὰτὶ δὲν σοῦ ἰοίξιζε ἡ τιμὴ πὸν θὰ σοῦ κάνω, νὰ μονομαχήσω μαζί σου!... Ἐχομε δυὸ πιστόλια και δύο σπαθιά, Πέντρο Καραχάν. Μὲ τὶ ἀπ' ὅλα προτιμᾶς νὰ μονομαχήσουμε;

Μια τρομερὴ λάιμπι περνάει ἀπ' τὰ γεμᾶτα κακία μάτια τοῦ κακούργου. Ἡ ἐλπὶδα πὼς μπορεῖ νὰ ζήσει ξαναγυοίζει μέσα του και τὸν γεμίζει ἄγρια χαρά. Θυμάται ἰοῦως ἐγκαίρως τὴν τρομακτικὴ σκοπευτικὴ δευνότητι τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ, ἀπ' τὶς σκιηνὲς πὸν ἀντίκρυσε λίγα λεπτά πρίν. Ἀπομακρύνεται λοιπόν:

— Δυὸ πιστόλια ἔχει ἐσύ, σενὸρ Ζορρό! Ἐγὼ ἔχω μόνο

ένα σπαθί!...

Και μ' αυτά τὰ λόγια ξ-φουλκεί, μὲ μιὰ ἀπότομη χει-ρονεμία.

Ὁ Ζορρό κάνει κι' ἐκεῖνος τὸ ἴδιο.

Μὲ μερικά βήματα πρὸς τὰ ἔμπρός, ὁ Καραχάν, φευγε ἀπ' τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ καὶ πλησιάζει τὸν ἀντιπαλό του. Οἱ δύο μονομάχοι διασταυρώνουν τὰ σπαθιά τους.

— Ἦρθε ἡ στιγμή νὰ κρατήσω τὸν ὄρακο μου!, μευγρίζει ὁ ληστής. Θὰ σὲ σκοτώσω ἀλύπητα, σενὸρ Ζορρό!

— Λίγες στιγμὲς σοῦ μένουν νὰ παρακαλέσης τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ψυχὴ σου!, ἀποκρίνεται ἤρεμα ὁ Μαισκιοφόρος.

— Θὰ σὲ σκυθλίσω σὸν ἀρνὶ καὶ μετὰ θὰ δῶ ἐπιτέλους ποῦ τὸ πρόσωπο κρύβεται κόπω ἀπ' αὐτὸ τὸ μαῦρο κουρέλι!... Τούτη τὴ φορά ξέρω πῶς ἔχω νὰ κἀκω μὲ τὸν ἀληθινὰ Ζορρό!...

Ὁ Τιμωρὸς τῶν κακῶν κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ τραβάει τὸ μαῦρο πανί, ποῦ τοῦ σκεπάζει τὸ πρόσωπο.

— Ἀφοῦ εἶναι ἡ τελευταία ἰσχυρὴ ἐπιθυμία νὰ δῆς τὸ πρόσωπό μου, κύτταξέ το!, τοῦ λέει ψυχρὰ.

Ὁ κακούργος κάνει ἕνα βῆμα πίσω, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ ἔκπληξι κι' ἀπὸ ἕνα κακὸ προαίσθημα ποῦ τρυπώνει στὴ μαῦρη καρδιά του. Συλλογίζεται ἄθελα πῶς στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει

κανένας ζωντανὸς ἄνθρωπος, ποῦ νὰ ἔχη δὴ τὸ πραγματικὸ πρόσωπο τοῦ ἐρυλικοῦ Ζορρό!...

Ἡ τιμωρία τοῦ τέρατος

Ω ΣΤΟΣΟ καὶ ἡ ἔκπληξις του εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν τρόμο του. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μωρμωρίζει, μαρμαριμαρωμένος:

— Ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα!...

— Τό... βιζανιάρκε!, τοῦ λέει σαρκιαστικὰ ὁ Ζορρό.

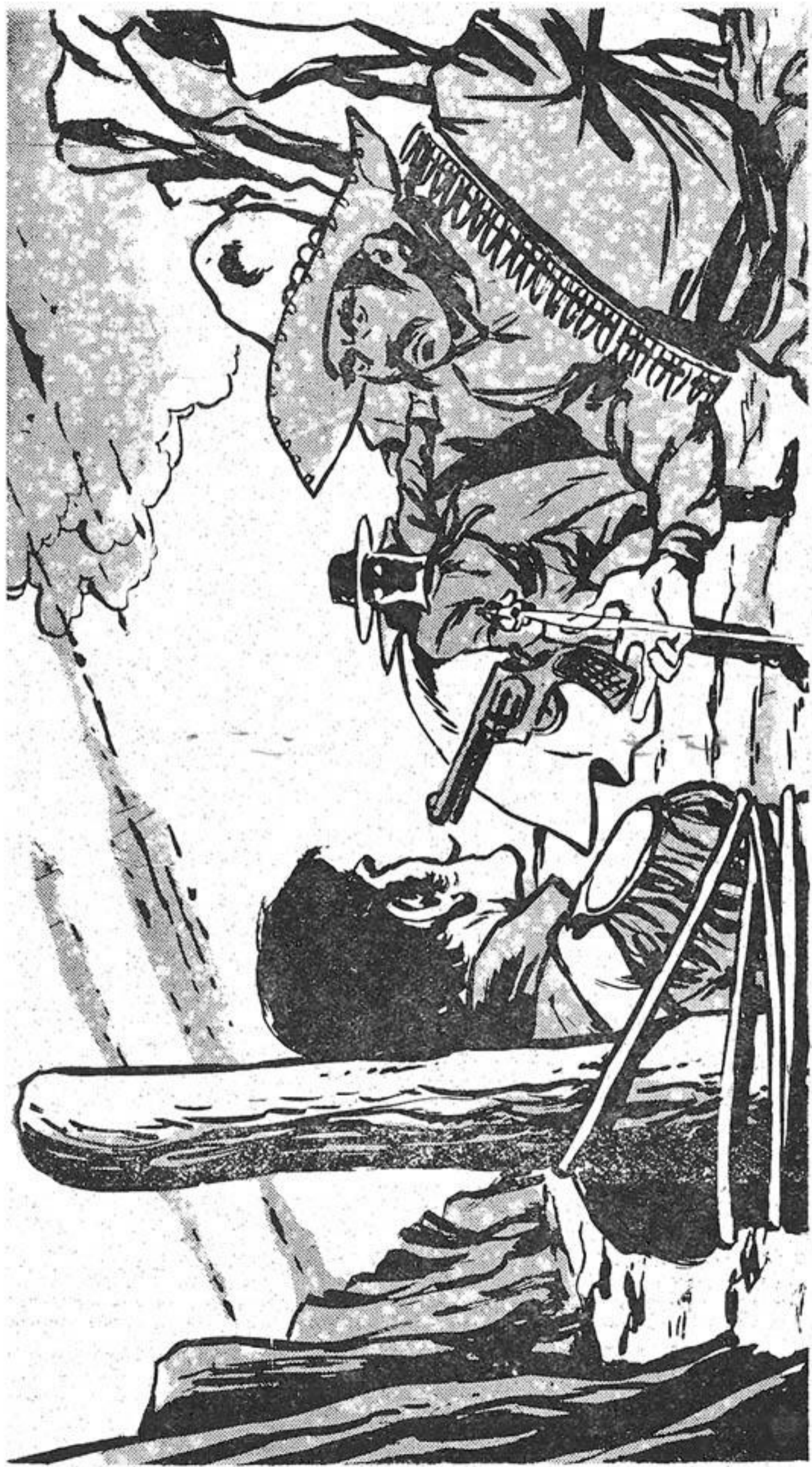
— Δέν... δέν εἶναι δυνατὸν!, ψελλίζει ὁ ἀρχιληστής μέσα στὸν τρόμο ποῦ νοιώθει. Τὴν ἐπισημὴ ποῦ... Τὴν ἐπισημὴ ἐκείνη, ἐσὺ θάϊσουν ἀκρίμα στὶς φασκῆς!...

— Ἐχε ς δίκιο, Καραχάν! Αὐτὸς ποῦ σ' ἐπίασε καὶ σὲ παρέδωσε στὶς Ἀρχές δὲν ἤμουν ἐγώ. Ἦταν ὁ πατέρας μου!

— Ὁ πατέρας σου! Ὁ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα!, τρυλλίζει ὁ κακούργος πελιδνός. Ἐκεῖνος ὁ φοβητσιάρης ποῦ τὸν κοροΐδευσαν ὅλοι! Ἀδύνατον!

— Κ' ἐμένα μὲ κοροΐδεύουν, Καραχάν!, λέει εἰρωνικὰ ὁ νέος. Κ' ἐσὺ μὲ κοροΐδεψες στὴν ταβέρνα τοῦ Μανουέλ... Πρὸςπάθησε λοιπὸν νὰ πληρώσης στὸν γιό, τὸ χρέος ποῦ ὀφείλεις στὸν πατέρα! Γιατὶ ὁ Δὸν Ντιέγκο πέθανε, ἀλλὰ ὁ Ζορρό δὲν ἔχει πεθάνει. Ἐγὼ εἶμαι ἡ συνέχεια τῆς ζωῆς του!

‘Η δεύτερη σφαίρα πετάει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ δολοφονικὸ χέρι τοῦ Κόκκινου Γερακιῦ.

Κι' ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται περίεργο, εἶναι ὡστόσο ἀλήθεια: Ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα, ὁ μαλθακὸς καὶ δειλὸς νέος — ὅπως πιστεύουν ὅλοι: — εἶναι πραγματικὰ ὁ γιὸς τοῦ σουλτικῆ Ζορρό, τοῦ ὑπερασπιτοῦ τῶν ἀδυνάτων καὶ τιμωροῦ τῶν κακῶν ποὺ συνεχίζει τὸ μεγάλο καὶ δύσκολο ἔργο τοῦ πατέρα του, μετὰ τὸν θάνατο ἐκείνου. Κι' ὁ Γα-

λέρας, ὁ κολαστὸς αὐτὸς περὶ ὁ Σάντρο τεῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ τοῦ εἶναι πιστὸς σὰν σκύλος, εἶναι ὁ μόνος ποὺ γνωρίζει τὸ μυστικὸ του. Ἄλλος ἓνας ἄνθρωπος περὶ ξέρει τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ταυτότητά του, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ τὸ γνωρίζῃ ὁ ἴδιος ὁ Σάντρο, εἶναι ἡ μητέρα του, Δόνια Ἰσαβέλα. Δὲν τοῦ λέει πῶς ξέρει τὸ μυ-

στικό του, για να μην τον δυσκόλευη στο επικίνδυνο έργο του. Και ο Δόν Βέγκα, που είναι απόφοιτος τής Στρατιωτικής Σχολής τής Μαδρίτης και είναι άσσος στο σπαθί και στο πιστόλι και στο μαστίγιο, προσποιείται τον μαλθακό και τον ρωμαντικό και διατυμπανίζει πως απεχθάνεται τα όπλα και τον πόλεμο — όπως ακριβώς έκανε και ο πατέρας του — κι' έτσι όλοι τον πιστεύουν για δειλό και τον λυπούνται. Μ' αυτόν τον τρόπο όμως, κανείς δεν μπορεί να υποπτευθῆ πως αποτελεί ένα και τὸ αὐτὸ πρόσωπο με τὸν τρομερὸ μαισκοφόρο καθαλλάρη, που είναι ὁ φόβος και ὁ τρόμος τῶν κακῶν.

— Πέθανε, λοιπόν, ἐσύ στὴ θέσι τοῦ πατέρα σου!, κύρλιάζει με μανία ὁ Καραχάν κι' ἐτσι ὅπως στέκει ἀκίνητος, με μιὰ ξαφνικὴ καὶ ὑπουλη κίνησι, γοργὴ σὰν ἀστραπή, τινάζει τὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ του, ἀναζητώντας τὸ στήθος τοῦ ἀντιπάλου του.

Μὰ ὅσο κι' ἂν εἶναι γοργὴ καὶ ὑπουλη ἢ κίνησι τοῦ τέρατος, ὁ Ζορρό τὴν περιμένει ἀπὸ ὦρα, ξέροντας πολὺ καλά με τὶ εἰδίους ἀνθρώπο ἔχει νὰ κἀνῃ.

Πηδαίει στὸ πλάϊ με τὴν εὐκίνησιὰ τοῦ αἰλουρου καὶ τὸ σπαθί τοῦ Καραχάν τρυπάει μονάχα τὸν ἀέρα.

Ὁ σενὸρ Ζορρό, ψυχραϊμος, σὰν νὰ μὴ συμβαίνει ἀπολύτως τίποτα, ἀνεβάζει

πάλι τὸ μαιῦρο πανὶ καὶ ξανασκεπάζει τὸ πρόσωπό του. "Ὑστερα μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ χτύπημα, ἀποκρούει δεύτερη ἐπίθεσι τοῦ Κόκκινου Γερακιού.

Γεμάτος μανία ὁ ἀρχληστής ρίχνεται τριτὴ φορὰ ἐναντίον του, ἀπεφασισμένος νὰ τὸν κἀνῃ κειμιάτα. Σφυριχτὴ θγαίνει ἡ ἀνάσα του ἀπὸ τὴ λύσσα καὶ τὰ μάτια του εἶναι κατακόκκινα σὰν αἷμα, ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ θανάτου.

Συλλογιέται πως ὅσο κι' ἂν ὁ Σαντρο Βέγκα εἶναι στ' ἀλήθεια γιὸς τοῦ Ζορρό, αὐτὸ δὲν σημαίνει πως εἶναι τὸ ἴδιον επικίνδυνος ἀντίπαλος μ' ἐκεῖνον. Δὲν εἶναι παρὰ ἓνας ἐιφηβὸς ἀκίμα, που ὅσο κι' ἂν ἔχη θάρρος, δὲν ἔχει καὶ τὴν πείρα τὴ βικὴ του. Μὲ τὴν ὀρμὴ του εἶναι σίγουρος πως θὰ τὸν τσακίσει καὶ θὰ τὸν συντρίψει.

Καὶ πραγματικὰ εἶναι τρομερὸς στὶς ἐπιθέσεις του ὁ ληστής. Βουίζοντας τὸ σπαθί του διαγράφει τρομεροὺς κύκλους θανάτου ὀλόγυρα στὸν σενὸρ Ζορρό. Μάταια ὅμως τὸ ἀνυπόμονο ἀσάλι προσπαθεῖ νὰ δαγκώσῃ τὴ σάρκα τοῦ ἑκδικητῆ. Ἐκεῖνος πηδαίει σὰν ἀέριμος χορευτὴς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ ἀποκρούει ὅλα τὰ χτυπήματα με ἀπίστευτη ἐπιδεξιότητα καὶ ψυχραιμία. Ξαφνικὰ μάλιστα, μ' ἓνα ἀστραπιαῖο διαξιφισμό, που φέρνει τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του ὡς τὴ λαβὴ τοῦ Καραχάν, τοῦ ἀρπά-

ζει τὸ ξίφος μέσ' ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὸ πετάει ψηλὰ στὸν ἀέρα.

Τὸ σπαθὶ τοῦ κακούργου πέφτει μίπριαστὰ στὰ πόδια τοῦ Ζορρό κι' ὁ Καραχάν μένει μαρμαρωμένος μὲ τὰ μάτια γυάλινα ἀπὸ τὸν τρόμο.

Ὁ Μασικοφόρος ἔκδικητῆς ἄμως κλωτσάει τὸ πεσμένο ξίφος πρὸς τὸ μέρος του.

— Πάρτο!, τοῦ λέει σαρκαστικά. Πρέπει νὰ τὸ κρατᾶς πιὸ σφιχτά, Καραχάν! Πρόσεχε, γιατί δὲν θὰ σοῦ τὸ ξαναδώσω!

Ὁ ληστὴς τρέμοντας παίρνει τὸ σπαθὶ του καὶ ἐπιτίθεται. Τώρα ἄμως οἱ ἐπιθέσεις του δὲν εἶναι τόσο ὀρμητικὲς ὅπως πρίν. Ἡ βεβαιότης του, πὼς θὰ συντρίψει τὸν νεαρὸ ἀντίπαλο, δὲν ὑπάρχει πιά. Ἡ κρούαδα τοῦ θανάτου ἔχει ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται στὴ μαύρη καρδιά του.

Ὁ σενὸρ Ζορρό περνᾶει στὴν ἐπίθεσι. Μεθοδικά, μὲ τεχνικὰ χτυπήματα, ἀναγκάζει τὸν Καραχάν νὰ ὀπισθοχωρῇ ὀλοένα, βῆμα τὸ βῆμα.

Βαρειά ἢ ἀνάσαι τοῦ κακούργου. Ἀνεβοκατεβαίνει τὸ στήθος του κι' ἀγκομαχᾶει. Τρίζει τὰ δόντια ἀπὸ ἀνήμπορη ἰμανία. Φθάνει στὸ χείλος τοῦ γκρεμοῦ.

Μὰ τρομακτικὴ κραυγὴ λύσσας βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι του καὶ τινάζει μ' ἀπίστητη γρηγοράδα ἐμπρὸς τὸ ὠπλισμένο μὲ τὸ σπαθὶ χέρι του, πρὸς τὴν καρδιὰ τοῦ Ζορρό.

Ἐκεῖνος πηδάει στὸ πλάϊ

πρὸ γρήγορα ἀπ' τὴ σκέψι κι' ἀποφεύγει τὸ χτύπημα τοῦ θανάτου.

Βρίσκεται στὸ πλευρὸ τοῦ ληστῆ, προτοῦ αὐτὸς νὰ προλάβῃ νὰ φέρῃ τὸ χέρι του πίσω. Μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ὁ Μασικοφόρος Τιμωρὸς τὸν σπρώχνει στὸ στήθος.

Τὸ σῶμα τοῦ κακούργου γέρνει. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μένει μετέωρο.

— Ἀντιὸς, Καραχάν!, λέει ὁ Ζορρό.

Ὁ κακούργος εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῇ. Κάνει ἓνα βῆμα πίσω, ἀλλὰ τὸ πόδι του βρίσκεται στὸ κενό.

Τὸ λαρύγγι του ἰσχύζεται ἀπὸ μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας. Ὑστερα πέφτει καὶ ἡ κραυγὴ του ἀκολουθεῖ τὸ κορμί του, καιμπανίζοντας ἀνατριχιαστικά στοὺς ὄρθιους, βράχιινους τοίχους.

Κι' ὅταν ἀκόμα τὸ κορμί ἔχει γίνε· κομμάτια στὸν πυθμένα τοῦ φοβεροῦ γκρεμοῦ, ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι πεθαιμένος πιά, ἀκούγεται γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ν' ἀντιλαλή παρὰξένα, σὲ χίλιους τόννους!...

Ἡ ἔξαφάνισι...

Ο ΣΙΕΝΟΡ ΖΟΡΡΟ μένει γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκίνητος. Τὰ μάτια του κυττάζουν τὸ βάθος τοῦ φοβεροῦ γκρεμοῦ, μιᾶς στενῆς χαράδρας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνη κανεὶς ποῦ τελειώνει.

Τὸ βλέμμα του εἶναι γεμάτο οἶκτο γιὰ τὸ ἀνθρώπινο ἔ-

κείνο τέρας, που δὲν θὰ δί-
σταζε νὰ κόψη κομματάκια ἔ-
ναν ζωντανὸ ἄνθρωπο, γιὰ νὰ
ικανοποιήσῃ τὸ σαδιστικὸ πά-
θος του.

Ξαφνικὰ κάνει μιὰ κίνησι,
ιστὰν νὰ ἱστυπνᾷ ἀπὸ ὄνειρο.
Κιυττάζει ὀλόγυρα καὶ ἔξα-
κριβώνει πὼς εἶναι ὀλομόνα-
χος. Ξεκινᾷ πρὸς τὸ πλάτω-
μα ὅπου εἶχε δώσει τὴ μάχη
μὲ τοὺς ληστές, ἀπὸ τὸ μονα-
χικὸ μονοπάτι πού ὑπάρχει
καὶ πού ὀδηγεῖ ἐκεῖ.

Φτάνοντας, ἀνακαλύπτει
πὼς δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ζωντα-
νὴ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Μόνο τὰ
πτώματα τῶν κακούργων.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιᾶζ καὶ
ὁ ζωντανὸς ληστής ἔχουν γί-
νει ἄφαντοι.

Ὁ Ζορρό καταλαβαίνει
πὼς ὁ Ντιᾶζ ἔφυγε ἐπίτηδες
γιὰ νὰ μὴν τὸν συναντήσῃ
στὸν γυρισμό, ὁπότε θᾶταν
ὑποχρεωμένος νὰ προσπαθή-
σῃ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἐνα χαιμόγελο φωτίζει τὸ
πρόσωπο τοῦ Ἐκδικητῆ, κά-
τω ἀπὸ τὸ μαῦρο πανὶ πού
τὸ σκεπάζει.

Ἐστερα ξεκινᾷ μὲ γρή-
γορα βήματα πρὸς τὸ μέρος
ὅπου ἔχει ἀφήσει τὸ ἄλογο
του. Τὸ ἄλογο τοῦ Γαλέρα
λείπει καὶ αὐτό, μ' ὅλο πού
εἶναι ἀπολύτως φυσικόν, τὸν
κάνει ν' ἀνασάνῃ μὲ ἀνακού-
φισι. Ξέρει πὼς ὁ γιγαντόσω-
μος καὶ ἀφοσιωμένος, ἀλλὰ
ἐξαιρετικὰ κουτὸς βοηθὸς
του, εἶναι ἱκανὸς καὶ γιὰ τὴν
πιὸ ἀπίθανη βλακεία. Γι' αὐ-
τὸ δὲν ἠσυχάζει ποτέ, πρὶν ἔ-
ξακριβώσῃ πὼς ἔχει ἐκτελέ-

σει πιστὰ τὶς ὀδηγίες του, ὅ-
σο κι' ἂν αὐτὲς εἶναι ἀπλές.

Ἀνεβαίνει στὸ ὑπέροχο
μαῦρο ἄλογο του καὶ ξεκινᾷ
μὲ γοργὸ καλπασμό.

Τὸ πρῶν ἔχει προχωρήσει
πολὺ καὶ ζυγώνει μεσημέρι,
ὅταν φθάσῃ στὰ ὄρια τοῦ ἀ-
γροκτήματος τῶν Βέγκα. Αὐ-
τὸ δὲν τὸν στενοχωρεῖ. Ἀκιο-
λουθώντας ἕνα κρυφὸ μονοπά-
τι φθάνει σὲ μιὰ τοποθεσίαν
γειμάτη βράχια, πού ἐμπρὸς
τους φυτρώνουν πελώριοι,
φουντωτοὶ θάμνοι. Στέκεται
ἐμπροστὰ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς
θάμνους αὐτοῦ. Ἐστερα, πα-
ραιμερίζοντας τὰ πυκνὰ φύλ-
λα του μὲ τὸ χέρι, κάνει νὰ
φανῆ τὸ μεγάλο καὶ σκοτεινὸ
ἀνοιγμα μιᾶς σπηλιάς. Μπαί-
νει μέσα μαζί μὲ τὸ ἄλογο.
Πίσω του ὁ θάμνος κρύβει τε-
λείως πάλι τὴν εἴσοδον τοῦ
κρυφοῦ αὐτοῦ περάσματος.

Ὁ σενὸρ Ζορρό περνᾷ ἕ-
να σκοτεινὸ τούνελ καὶ φθάνει
σ' ἕνα εὐρύχωρο, τετράγωνο
δαμάτιο, σκαμμένο μέσα
στὸν βράχο. Τοῦ κάνει ἐντύ-
πωσι πού δὲν βρίσκει τὸν Γα-
λέρα νὰ τὸν περιμένῃ. Σκέ-
πτεται ὅμως πὼς, ἀσφαλῶς,
ὁ ἠράκλειος φίλος του δὲν
θᾶχη προλάβῃ ἀκόμα νὰ ἐπι-
στρέψῃ ἀπὸ τὸ ράντισο τῶν
Περέιρα, πού θᾶχη ἀφήσει—
κατὰ τὴν διαταγὴν του— τὴν
ὄμορφη κόρη.

Βιάζει τὰ ρούχα τοῦ Ζορ-
ρό καὶ ξαναγίνεται ὁ κομψευ-
μένος καὶ μαλθακὸς εὐπατρί-
δης, Δὸν Σάντρο Βέγκα.

Ἀπὸ ἕναν μυστικὸν διάδρο-
μο βρίσκεται στὸ ὑπνοδωμά-

τιό του. 'Ανακατεύει τὰ μαλλιά του καὶ τὰ σκεπάσιματα τοῦ κρεβατιοῦ του καὶ βγαίνει στὸ σαλόνι τοῦ ἀρχοντικού μ' ἓνα πελώριο χασμουρητό.

Ἡ Δόνα Ἰσαβέλα, ἡ μητέρα του ποὺ τὸν περιμένει ἐκεῖ, τὸν κυττάζει ἀνήσυχη.

— Πολὺ μαύρους κύκλους ἔχεις γύρω ἀπ' τὰ μάτια σου, γιέ μου, ἀνάλογα μὲ τὶς ὥρες ποὺ κοιμάσαι!, τοῦ λέει μετὰ χαιμογελώτας. Πρέπει νὰ πᾶς στὸν σενὸρ Χοσὲ Μαργκίτο, τὸν γιαιτρό...

Ὁ Σάντρο φιλάει τὴ μητέρα του στὸ μέτωπο χωρὶς ν' ἀπαντήσει καὶ τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὴν παρατηρητικότητά της. Ὑστερα κυττάζει ἀπ' τὸ παράθυρο, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ διακρίνη τὸν Γαλέρα νὰ ἔρχεται. Μ' ὅλο ὅμως ποὺ ἀπλώνεται μιὰ πολὺ μεγάλη ἔκτασι μπροστά στη «τέρα», ὁ πιστὸς σύντροφός του δὲν φαίνεται, ὡς ἐκεῖ ποὺ φθάνει τὸ μάτι. Καὶ περνάει μὰ ὀλόκληρη ὥρα ἀκόμα χωρὶς νὰ φανῇ.

Φανερά σημάδια ἀγωνίας ἔχουν κάνει τὴν ἐμφάνισί τους στὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ Σάντρο. Ὡστόσο δὲν ἀφήνει τὸ συνηθισμένο μαλθακὸ ὕφος του.

— Θὰ κάνω μιὰ μικρὴ βόλτα μὲ τὸ ἄλογο, λέει στὴ μητέρα του. Ἴσως ἐπισκεφθῶ καὶ τὴ σενορίτα Κάρμεν...

— Μά... ὄκουσα πὼς τὴν ἔχουν ἀρπάξει οἱ ληστές!, λέει ἐκπληκτὴ ἡ Δόνα Ἰσαβέλα.

— Θέλω νὰ δῶ μήπως ἔχει ἐπιστρέψει, μητέρα, λέει. Ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ θὰ πρέπει νὰ ἔχη φροντίσει γι' αὐτό...

— Ἡ ὀ... σενὸρ Ζορρό!, προσθέτει ἡ μητέρα του.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ Σάντρο, μετὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα ξέφρενο καλπασιμὸ, φθάνει στὸ κτήμα τῶν Περέϊρα, μαθαίνει πὼς ἡ ὀμορφη Κάρμεν δὲν ἔχει φανῇ ἀκόμα! Ὁλη ἡ οἰκογένειά της εἶναι βυθισμένη στὸ πένθος.

Ἡ Λεγεὼν τῶν Τιμωρῶν

ΜΕ ΤΗΝ ψυχὴ κατάμαυρη ἀπὸ ἀγωνία ὁ Δὸν Βέγκα φεύγει ἀπ' τὸ ἀγρόκτημα τῶν Περέϊρα καὶ παίρνει ξανὰ τὸν δρόμο πρὸς τὰ τριμερὰ βραχώδη βουνά, τὰ Ράκυ Μάουνταινς. Οὔτε τοῦ περνάει ἀπ' τὸν νοῦ νὰ πάη νὰ ξαναφορέσῃ τὴ μαύρη ἀμφίεσι τοῦ σενὸρ Ζορρό. Αὐτὸ θὰ τὸν καθυστερήσῃ ὥρες ὀλόκληρες καὶ ἐκεῖνος βιάζεται θανάσιμα αὐτὴ τὴ στιγμή, ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ γιγαντόσωμου βοηθοῦ του καὶ τῆς ἀγαπημένης του Κάρμεν.

Μ' ὅλο ποὺ καλπάζει τρελλὰ, δὲν παραλείπει νὰ κυττάζῃ συνεχῶς ὀλόγυρα. Τὰ ἀετίσια μάτια του δὲν χάνουν τὸ παραμικρὸ ἀπ' ὅσα συμβαίνουν στὴν ἀνοιχτὴ κοιλάδα, ποὺ διασχίζει ἀκόμα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀγρότες ποὺ σπέρνουν καὶ τοὺς κάουμπούς ποὺ βόσκουν τὰ ζῶα τους πλάϊ στὰ ἤρεμα ρυ-

άκρια, δὲν διακρίνει τίποτ' ἄλλο.

Ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο ποὺ ξέρει πὼς πρέπει νὰ ἔχη ἀκολουθήσει καὶ ὁ Γαλέρας, φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πλάτωμα καὶ ἐρχόμενος πρὸς τὸ σπίτι τῆς Κάρμεν.

Ξαφνικὰ, ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει ἡ ἀνηφορὰ καὶ τὰ πρῶτα βράχια, ἀναγκάζεται νὰ τραυθήσῃ ἀπὸ τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του καὶ νὰ σταματήσει. Τὰ χέρια του κατεβαίνουν ἄθελα πρὸς τὴ μέση του, ὅπου θάπρεπε νὰ ὑπάρχουν οἱ λαβὲς τῶν πιστολιῶν του. Καθὼς ὅμως πιάνει τὸν ἀέρα, θυμᾶται πὼς δὲν εἶναι π.ἂ ὁ σενὸρ Ζορρό, παρὰ μόνον ὁ κομψευόμενος καὶ λεπτεπίλεπτος Δὸν Σάντρο Βέγκα.

Ἕνας ἄνθρωπος τὸν ἔχει κάνει νὰ σταματήσει ἔτσι ἀπὸτομα. Ἕνας ἄνθρωπος πολὺ παράξενος.

Εἶναι καθισμένος στὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου μ' ὅλη του τὴν ἀνεσι καὶ τὸν παρατηρεῖ μὲ μεγάλη περιέργεια.

Γρήγορα ὁ Σάντρο ἀντιλαμβάνεται πὼς δὲν ἔχει ἐχθρικές διαθέσεις ἐναντίον του καὶ πὼς ἀδικα ἀνησύχησε.

Ὁ ἄγνωστος — ποὺ ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του φαίνεται καὶ ξένος — τοῦ χαμογελάει καὶ κουνάει τὸ χέρι του σὲ χαιρετισμό.

— Ἦθελα νὰ σᾶς πῶ δυὸ κουβέντες, Δὸν Σάντρο Βέγκα — ἢ μᾶλλον... σενὸρ Ζορρό!, τοῦ λέει μὲ ἤρεμη φωνή,

γемάτη ἐγκαρδιότητα.

Τὸ αἷμα παγώνει γιὰ μιὰ στιγμή στὶς φλέβες τοῦ νεαροῦ εὐπατρίδη. Μένει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, ἐπάνω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του. Τὸ πρόσωπό του παίρνει τὴ χλωμάδα τοῦ θανάτου.

Ἐχουμε ὅμως ξεχάσει τὸν Γαλέρα, τὴ στιγμή ποὺ φθάνει μὲ τὴν Κάρμεν στὴν ἀγκαλιά, στὸ μέρος ποὺ ἔχουν ἀφήσει τ' ἄλογά τους. Ἀνεβαίνει στὸ δικό του καὶ βάζονται καὶ τὴν ὁμορφὴ νεὰ ἐπάνω στὰ καπούλια τοῦ ζώου, ξεκινάει ἀμέσως. Παρακάτω ὅμως βλέπει νὰ βόσκουν τ' ἄλογα τῶν ληστῶν καὶ ἔτσι ἡ μελαχροινὴ ἀμαζόνα ἔχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἱππεύσῃ ἕνα μόνον τῆς καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καλπάζοντας.

Παίρνουν βέβαια τὸν δρόμο γιὰ τὸ ράντσο τῆς. Κατηφερίζουν τοὺς βραχώδεις λόφους χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν οὔτε μιὰ λέξη.

Ὁ Γαλέρας ποὺ ἔχει ρητὴ ἐντολή, ὅταν φορᾷ τὴ μαύρη προσώπιδα νὰ μὴ μιλάη καθόλου, οὔτε ἀνοίγει τὸ στόμα του.

Ἡ Κάρμεν πάλι δὲν ἔχει κοιμιστὰ διάθεσι γιὰ συζήτησι. Τὸ μυαλό της φτερουγίζει συνεχῶς στὸν ἀγαπημένο της, ποὺ ἔχει ἀπομείνει μόνος του νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἀπαίσιους ληστὲς τοῦ Καραχὰν καὶ κινδυνεύει θανάσιμα...

Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράχια τοῦ λόφου, γιὰ νὰ βγοῦν

στην άνοιχτή κοιλάδα, και μια δεκαρ.ά όπλισμένοι άνθρωποι πετ.ώνται όλόρθοι πίσω άπ' αυτά και τούς φράζουν τόν δρόμο.

— Άλτος!, φωνάζει κοφτά ό ένας άπ' αυτούς. Γιατί κρύβεις τόν πρόσωπό σου μ' αυτή τή μαύρη μάσκα, σενορ; Γιατί έχεις κλέψει τήν όμορφη σενορίτα και που τήν πηγαίνεις;

— Δέν μ' έχει κλέψει! Τόν άκολουθεϊώ με τή θέλησί μου!, φωνάζει ή νέα άνήσυχη.

— Και πο.ός είναι;

— Δέ ξέρω!...

Ό άγνωστος τήν κυττάζει μια στιγμή κατάπληκτος. Ύστερα γελάει.

— Δέν ξέρετε και τόν άκολουθεϊτε με τή θέλησί σας; ρωτάει. Πιό παράξενη άπάντησι δέν έχω άκούσει! Βγάλτε τή μάσκα έσεις, σενορ, να δούμε τόν πρόσωπό σας!

Και συνοδεύει τή διαταγή του με μια εύγλωτη κίνησι του όπλισμένου με πιστόλι χεριού του, που τήν καταλαβαίνει άκόμα κι' ό Γαλέρας.

Ό γίγαντας όμως θυμάται πάντα τά λόγια του κυρίου του που του έχει πη:

«Άν, όταν φοράς τή μαύρη μάσκα, σε καταφέρουν να τή βγάλεις και δούν τόν πρόσωπό σου, να τόν ξέρεις πώς θα με πιάσουν και θα με κρεμάσουν»!

Άποκρίνεται λοιπόν με φωνή που τρέμει από όργη:

— Έλάτε να μου τή βγάλετε μόνος σας, σενορ!

Τά μάτια του ανθρώπου έ-

κείνου, που φαίνεται να διατάζει όλους τούς άλλους, άστράφτουν. Με μια γοργή κίνησι σημαδεύει τόν Γαλέρα και έτοιμάζεται να πατήση τή σκανδάλη.

Τελευταία στιγμή όμως ή Κάρμεν σπρώχνει τόν άλλό της και μπαίνει ανάμεσά τους.

— Πο.ός είσθ' έσεις; ρωτάει άγέρωχα. Πώς πάτε να σκοτώσετε έναν άνθρωπο; Με ποιόν δικαίωμα;

— Είμαι άξιωματικός τής «Λεγεώνος των Τιμωρών», σενορίτα!, άποκρίνεται έπίσημα εκείνος. Τ' όνομά μου δέν σας ένδιαφέρει! Η όργάνωσίς μας όμως θα φέρη τήν ειρήνη και τήν εύτυχία στον τόπο! Θα τιμωρήση σκληρά όλους εκείνους που έχουν άποκτήσει πλούτη με παράνομους τρόπους και όλους όσους κρύβουν τά πρόσωπά τους με μαύρες μάσκες!

— Αυτό που πάτε να κάνετε τώρα δέν είναι τιμωρία, αλλά δολοφονία!, άποκρίνεται κατακόκκινη από θυμό ή δέν είσθε «Λεγών Τιμωρών», αλλά συμμορία φονιάδων!

Ό Γαλέρας χτυπιέται!

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ του σκοτεινιάζει μια στιγμή. Τόν δάχτυλό του τρέμιζει έπικίνδυνα έπάνω στη σκανδάλη του πιστολιού του. Ύστερα λέει:

— Μιλάτε με τόν θράσος

του πλούτου σας; σενορίτα! Γρήγορα όμως τὰ πλούτη σας θὰ περιέλθουν στην ὀργάνωσί μας καὶ τότε δὲν θᾶχετε αὐτὴ τὴν περηφάνεια! Ἡ Λεγεώνα θὰ τιμωρήσῃ ὅλους τοὺς πλούσιους τοῦ τόπου καὶ θὰ τὸς πάρῃ τὶς περιουσίες τους!

— Τὶ βλακεία εἶναι κι' αὐτή; κάνει ἐκπληκτικὴ ἡ Κάρμεν, μὲ γουρλωμένα μάτια. Τὴν περιουσία του ὁ πατέρας μου τὴν ἀπόκτησε μὲ σκληρὴ δουλειά, μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς!

— Ἐικμεταλλευόμενος τοὺς φτωχοὺς ἐργάτες καὶ κλέβοντας τὸν κόπο τους!

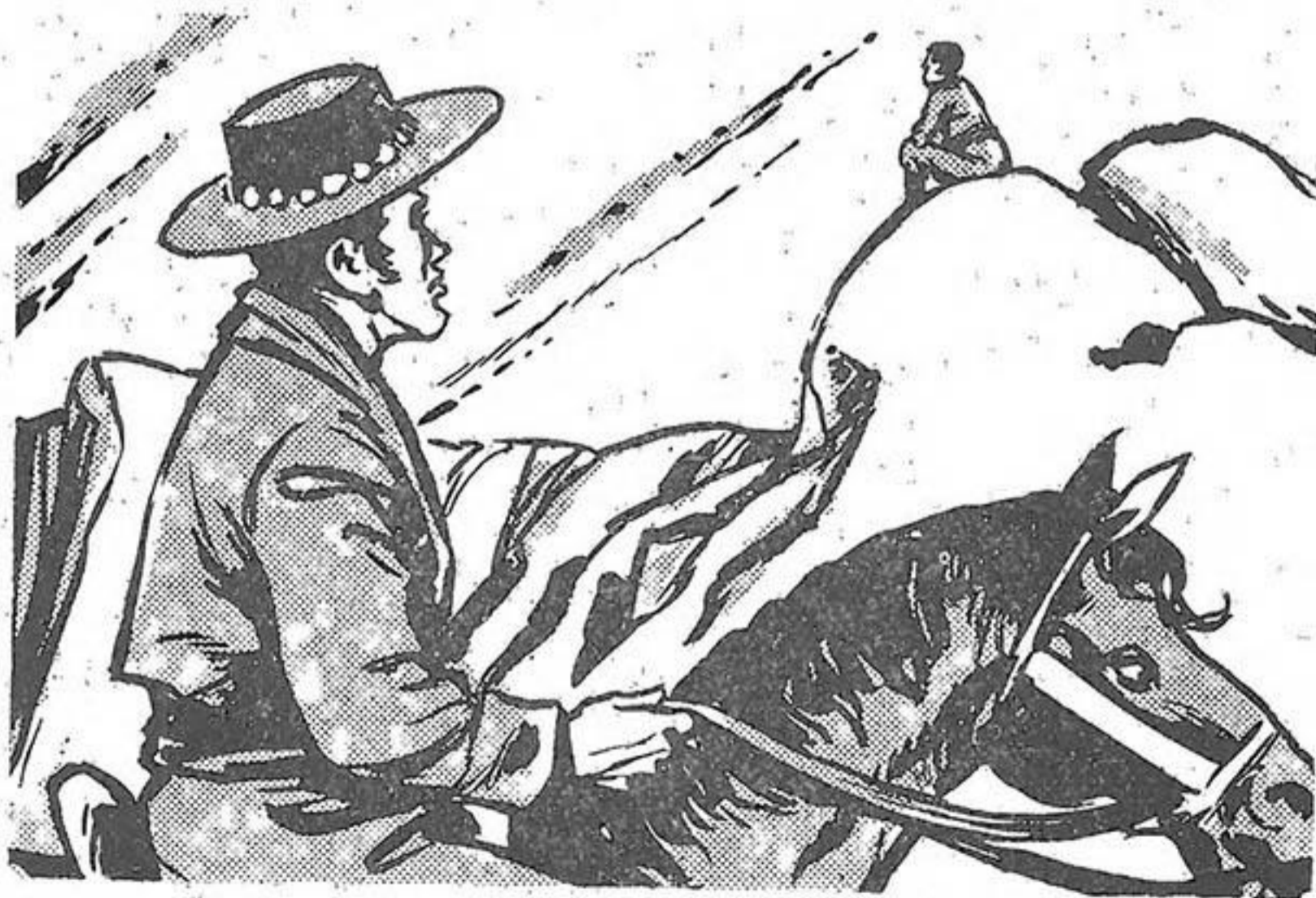
— Εἶστε τρελλός! Ὅλοι οἱ ἐργάτες μας λατρεύουν τὸν

πατέρα μου γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴ γενναιοδωρία του!

— Ἄν εἶναι τόσο ἡλίθιοι, εἶναι ἄξιοι τῆς τύχης τους! Ἡ Λεγεώνα θὰ τὰ διορθώσῃ ὅλ' αὐτὰ καὶ θὰ σαρώσῃ ὅλους τοὺς πλούσιους! Μὲ τὶς περιουσίες τους θὰ χτίσουμε ἓνα καινούργιο Μεξικό!

Ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου ἔχει ἀπλωθῆ στο ἄμορφο πρόσωπο τῆς κοπέλλας. Καταλαβαίνει ξαφνικὰ πὼς βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ καινούργια συμφερά, πού πρόκειται νὰ χτυπήσῃ τὸν βασανισμένο τόπο τους. Βλέπει τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ἄπως βλέπουμε τὰ κατόπιστρα, χαμηλὰ σύννεφα, πού προμηνᾶνε καταιγίδα...

Στὸ μεταξύ ὁ ἀρχηγός

Εἶναι καθισμένος στὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου, μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι...

‘Η σφαίρα χτυπάει τὸν Γαλέρα στὸ μέτωπο καὶ τὸν σωριάζει κάτω...

τους διατάζει ἀνυπόμονα, μὲ ἄγρια φωνή:

— Πιάστε τους καὶ τοὺς δύο! Θὰ τοὺς πάρουμε μαζί μας! Βγάλτε τὴ μάσκα τοῦ... μαντράχαλου!

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς «λεγεωνάριους» ὀρμποῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γαλέρα.

Δὲν ξέρουν οἱ δύστυχοι μὲ ποῖον ἔχου νὰ κάνουν καὶ δὲν τοὺς περνάει ἀπὸ τὸν νοῦ ὅτι ἓνας ἄνθρωπος, κυκλωμέ-

νος ἀπὸ δέκα ἑνοπλους ἐχθρῶν, εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ κἀνῆ αὐτὸ ποὺ κἀνει ἐκεῖνος.

Ὁ Γαλέρας λοιπὸν τραβάει γρήγορος σὰν ἀστραπὴ τὰ πιστόλια του καὶ μὲ τρεῖς ἀπανωτοὺς, πυροβολισμοὺς, τοὺς ξαπλώνει νεκροὺς!

Τρομακτικὰ οὐρλιαχτὰ μαγίας ἀντηχοῦν ἀπὸ ὀλόγυρα κ. ὅλοι οἱ «λεγεωνάριοι» στρέφουν τὶς κἀννες τῶν πι-

στολιών τους έναντίον του.

Ἐκεῖνος ὄχι ἐπειδὴ φοβάται, ἀλλὰ γιατί καταλαβαίνει πῶς καὶ νεκρὸ ἂν τὸν πιάσουν πάλι θὰ δοῦν τὸ πρόσωπό του σπηρουνιάζει μὲ μανία τὸ ἄλογό του καὶ χύνεται πρὸς τὸν κατήφορο.

Μὲ τὴν ἀπότομη ἐκκίνηση τοῦ ἀλόγου του, οἱ πρῶτες σφαῖρες ποὺ τοῦ ἔχουν ρίξει ἀστοχοῦν. Ἐτοιμάζονται ὁμῶς νὰ τοῦ ρίξουν καὶ πάλι σημαδεύοντας τὴν πελώρια πλάτη του νὰ τρέχη μὲ ζίγκ-ζακ καὶ ἡ σικόπευστις δὲν εἶναι εὐκόλη, μὰ ὁ θάνατός του πρέπει νὰ θεωρητῆι βέβαιος, γιατί κάποιος ἀπὸ τὰ ἑπτὰ πιστόλα ποὺ τὸν σημαδεύουν θὰ πετύχη τὸν στόχο...

Νά, ὁμῶς, ποὺ πρὶν ἐκπυροσκηροτήση ἔστω καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ πιστόλα, ἀκούγονται ἀπανωτῶν πυροβολισμοὶ ἀπὸ δυὸ ἄλλα πιστόλια καὶ τρεῖς ὑκίμα ἀπὸ τοὺς «λεγεωνάρους» ἐγκαταλείπουν μὲ ἄγριες βλαιστήμιες τὶς σέλλες τῶν ἀλόγων τους καὶ σωράζονται στὴ γῆ, τραυματισμένοι θανάσιμα!

Οἱ τέσσερις ποὺ ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοί, ἀντὶ νὰ πυροβολήσουν τὸν γίγαντα ποὺ φεύγει, στρέφουν τρομοκρατημένοι νὰ ἀντικρῦσουν τὸν καινούργιο κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ. Βλέπουν λοιπὸν πῶς ὁ νέος ἐχθρὸς εἶναι μονάχα ἓνας!

Ἐνας ἄνθρωπος εἶναι ταμπουρωμένος πίσω ἀπὸ τὰ βράχια ἐκεῖ κοντὰ τους καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή πυροβολεῖ

πάλι καὶ σωριάζει ἀκόμα ἓναν ἀπὸ τοὺς «λεγεωνάρους».

Οἱ τρεῖς ποὺ μένουν ζωντανοὶ ἀρχίζουν νὰ πυροβολοῦν μανιασμένοι ἐναντίον του. Τὸν ἀναγκάζουν νὰ κρυφτῆι πίσω ἀπ' τὸν βράχο του καὶ νὰ πάψη τοὺς πυροβολισμοὺς.

— Σκοτώστε τον!, οὐρλιάζει ὁ ἀρχηγὸς τῶν «λεγεωναρίων». Γρήγορα νὰ τὸ κυκλώσουμε τὸ σκυλί!

Μὰ τὴν ὥρα ποὺ οἱ δυὸ ἄντρες του ἐτοιμάζονται νὰ ὑπακούσουν στὴ διαταγὴ του, ἐκεῖνος στρέφοντας τὸ βλέμμα χλωμιάζει.

— Σταθήτε!, μουγκρίζει μὲ λύσσα. Ἐρχεται κι' ὁ ἄλλος! Θὰ μᾶς βάλουν στὴ μέση! Ἄς φύγουμε καὶ τὰ λέμε ἄλλη φορὰ μαζί τους! Ἐμπρός!

Χύνεται πρῶτος, ἀρπάζει τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου τῆς Ἰάρμεν — ποὺ ξεφωνίζει τρομαγμένη — καὶ ξεκινᾷ μὲ καλπασμό, παρασέρνοντάς καὶ τὴ νέα μαζί του. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ φύγουν, εἶναι ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ἄποιο ἔρχεται ὁ γιγαντόσωμας μασκοφόρος, χυμοῦν καταπάνω του καὶ ἀρχίζουν νὰ πυροβολοῦν ἀσταμάτητα. Ὁ γίγαντας ποὺ — ὅπως ἔχομε ξαναπῆ — τὸ μυαλό του ξυπνάει καὶ δουλεύει... ρολοῖ στὴν ὥρα τῆς μάχης, κάνει ἓνα ἐκπληκτικὸ ἄλμα ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του καὶ καταρακιυλάει πίσω ἀπὸ κάτι βράχια, ἀπ' ὅπου ἀρχίζει νὰ

πυροβολή κι' εκείνος.

Ένας αϊκάμα «λεγεωνάριος» ξεφωνίζει, γοερὰ και σικάει με θρόντο στις μυτερές πέτρες, χτυπημένος από σφαίρα του. Άλλά ταυτόχρονα σχεδόν, μιὰ σφαίρα τῶν άλλων δύο βρίσκει τὸν Γαλέρα στο μέτωπο και τὸν τινάζει ακίνητο, πίσω ἀπ' τὰ βράχια.

Οἱ «λεγεωνάριοι» με τὴν ἄμοιρη αἰχμάλωτό τους, πού δὲν πρόλαβε νὰ χαρῆ οὔτε μιὰς ὥρας ἐλευθερία, ἀπὸ τὴν προηγούμενη περιπέτειά της, εξαφανίζονται στο βάθος τῆς κοιλάδας.

Ὁ ἄγνωστος σωτήρας

ΕΝΑΣ ἄνθρωπος βγαίνει τότε πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους και τρέχει πρὸς τὸ μέρος πού εἶναι πεσμένος ὁ μαρκαφόρος γίγαντας. Εἶναι ἐκεῖνος πού δὲν δίστασε νὰ τὰ βιάλη με ἐπτά ὀπλισμένους φονιάδες, γιὰ νὰ προστατεύσει τὴν Κάρμεν και τὸν Γαλέρα.

Εἶναι ἓνας ψηλὸς ἄντρας, με φαρδὺ στέρνο και ἀτσαλένια χέρια. Τὸ σῶμα του εἶναι τριμερὰ εὐέλικτο και γυμνασμένο. Τὸ πρόσωπό του συμπαθητικό. Ἔχει καστανὰ μαλλιά, λεπτὸ μουστακάκι και ὀλογάλανα, ἐκφραστικά μάτια.

Σ' αὐτὰ τὰ μάτια τώρα ζωγραφίζεται ἀπελπισία.

— Τὸν σκότωσαν!, μουρμουρίζει, καθὼς βλέπει τὰ αἵματα ἀπ' τὴν πληγὴ τοῦ μετώπου τοῦ γίγαντα. Πῆγε χαμένος ὁ κόπος μου!... Καὶ πῆραν και τὴν κοπέλλα μαζί τους... Τὰ κτήνη!

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του γουρλώνουν. Στις κόρες τους ἀστράφτει μιὰ χαρούμενη λάμψη, καθὼς προσέχει πὼς ἡ πληγὴ στο μέτωπο τοῦ Γαλέρα, ἔχει μακρόστενο σχῆμα.

— Δὲν ὑπάρχει τρυπιά!, μουρμουρίζει. Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸν ἔχει πάρει ξώφαλτα!

Ψηλαφίζοντας με τὰ δάχτυλά του τὴ γρατζουνιά, διαπιστώνει πὼς ἔχει δίκιο. Φέρνοντας ὕστερα τὸ χέρι και στὴν καρδιά τοῦ γίγαντα τὴν ἰακύνει πού χτυπάει τοῦ καλοῦ καροῦ.

Ὁ Γαλέρας εἶναι μονάχα ἀναίσθητος, ἀπὸ τὸ τριμερὸ χτύπημα.

Ὁ ἄγνωστος ἀποφασίζει νὰ τὸν περιποιηθῆ γιὰ νὰ τὸν συνεφέρη. Ξεβουλώνει τὸ παγούρι του, βρέχει με νερὸ ἓνα μαντήλι πού βγάλει ἀπ' τὴν τσέπη του και παραμερίζει τὸ μαῦρο μαντήλι τοῦ γίγαντα, γιὰ νὰ βρέξη τὸ πρόσωπό του.

Μιὰ ἔκπληκτη κραυγὴ ἡ βγαίνει τότε ἀπ' τὸ λαρύγγι του.

— Μπά! Ὁ... Γαλέρας!, ψελίζει. Διάβολε!...

Ἔστερ' ἀπ' αὐτὸ δὲν λέει τίποτ' ἄλλο. Συνεχίζει μόνο

νά τον περιποιηται, αλλά ο άναίσθητος γίγαντας δέν λέει νά σαλέψη τὰ βλέφαρά του. Τό χτύπημα τῆς σφαίρας εἶναι πολύ σοβαρώτερο ἀπ' ὅτι φαίνεται στήν ἀρχή.

Ὁ Γαλέρας βρίσκεται σέ ἀφασία.

Ὁ άγνωστος σωτήρας του ἀποφασίζει νά περιμένη. Καταλαβαίνει πώς ὁ σιδερένιος ὀργανισμός του πελώρου ἔκείνου ἀνθρώπου, θά νικήση στό τέλος. Δέν παύει ὅμως νά βοηθάει κι' αὐτός, γιά νά γίνη αὐτό γρηγορώτερα. Κάθε τόσο τοῦ δροσίζει τὸ φλογισμένο μέτωπο μέ τὸ βρεγμένο μαντήλι του.

Ξαφνικά τὰ χεῖλια τοῦ Γαλέρα σαλεύουν. Ἐνα ἐπιφώνημα χαρᾶς ξεφεύγει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ σωτήρα του. Ἄλλὰ δέν εἶναι αὐτό πού ἔχει νομίσει. Ὁ γίγαντας δέν συνήλθε. Ἀπλῶς ἔχει πέσει σέ δυνατὸ παραλήρημα, πού τοῦ τόφερε ὁ πυρετός.

— Σενὸρ Ζορρό!, ψελίζει, ἐνῶ κρύος ἰδρώτας ἀναβλύζει ἀπ' τὸ ματωμένο του μέτωπο. Σενὸρ Ζορρό, μοῦ τὴν πήρανε καὶ πᾶν!... Καὶ πού πᾶν; Στὰ τσακίδια!... Ἄλλὰ εἶναι καὶ ἡ σενορίτα μαζί καί... δηλαδή θέλω νά πῶ ὅτι... ὦ, σενὸρ Ζορρό! Εἶμαι ἕνας ἠλίθιος! Τὸ ξέρετε; Τὸ ξέρω πὼς τὸ ξέρετε καί... Ὡχ, τὸ κεφαλάκι μου!... Ἐφτασα στήν κόλασι, σενόρ! Ἄχ!... Ἐνας καλὸς διάβολος μοῦ δρόσισε λίγο τὸ κούτελο!... (Αὐτὰ τὰ λέει τῆ στιγμῆ πού ὁ άγνωστος ἀ-

κουμπάει στό μέτωπό του τὸ βρεγμένο μαντήλι του). Ὁ Θεὸς νά τοῦ δίνη καλό!... Ἄν τὸν δῆ ὁ ἀρχι-βεελζεβούλ, θά τὸν στείλῃ στό πιὸ βαθύ καμίνι γιά τιμωρία!... Μοῦ τὴν πήρανε, σενὸρ Ζορρό, τῆ σενορίτα Κάρμεν!... Ἐἶμαι ἠλίθιος!... Τὸ ξέρω πὼς τὸ ξέρετε... Ἐφτασα στήν κόλασι!... Ὡχ...

Καὶ τὸ παραμιλητὸ του συνεχίζεται ὅλο μέ τὰ ἴδια λόγια, πού στριφογυρίζουν στό σκοτισμένο μυαλό του. Στό τέλος ξαναπέφτει σέ βαθύ λήθαργο, χωρὶς νά λήη λέξι. Μόνο πού καὶ πού τὸ πελώριο κορμί του ἀναταράζεται.

Περνοῦν ὥρες.

Ὁ άγνωστος σωτήρας του δέν ἔχει πάψει στιγμή νά τὸν περιποιηται. Περιμένει μέ ὑπομονή τὴν ὥρα πού θ' ἀνοίξη τὰ μάτια του. Εἶναι φανερό πὼς πηγαίνει στό καλύτερο κι' αὐτὸ δέν θ' ἀργήσῃ πολὺ νά γίνη.

Ξαφνικά ἀκούγεται ποδοβολητὸ ἀλόγου πού πλησιάζει μέ τρελλὸ καλπασμό.

Ὁ άγνωστος σωτήρας τοῦ Γαλέρα πετιέται ὀρθίως ἐπάνω σ' ἕναν βράχο καὶ βλέποντας ποιὸς εἶναι ὁ καβαλλάρης πού ἔρχεται κοντά του, χαμογελάει. Δέν κάνει τίποτα γιά νά κρυφτῆ ἀπ' τὰ μάτια του, ἀντίθετα στρογγυλοκάθεται ἐπάνω στὸν βράχο του καὶ τὸν περιμένει.

Ὅταν ὁ Δὸν Σάντρο — πού ὅπως ξέρομε ὁ καβαλλά-

ρης — φθάνει πολύ κοντά του και τον βλέπει, τραβάει τὰ χαλινάρια και σταματάει τὸ ἄλογό του ἀνήσυχος. Κι' ὅταν μάλιστα ἀκούει τὰ λόγια πού του λέει αὐτός ὁ παράξενος ἄνθρωπος, τότε εἶναι πού παγώνει κυριολεκτικά.

Ἡ ταραχή του ὅμως, ὅπως πάντα, δὲν κρατάει πάρα πολύ.

— Τρελλαθήκατε, σενόρ; λέει ψυχρὰ στὸν ξένο. Βλέπω ὅτι ξέρετε τ' ὄνομά μου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ πού κι' ὡς πού τὸ συσχετίζεται μὲ τὸ ὄνομα ἐνὸς ληστή, σὰν τοῦ Ζορρό!

— Ὁ Ζορρό δὲν εἶναι ληστής, μὰ ἓνας ἄνθρωπος πού ἔχει ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του στὴν ὑπηρεσία τῶν δυστυχισένων συναθρώπων του!, ἀποκρίνεται μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ ξένος. Τὸ ξέρετε πιὸ καλά ἀπὸ μένα ἄλλωστε, ἀφοῦ εἴστε ὁ ἴδιος ὁ σενόρ Ζορρό! Κι' ὡστόσο πάει νὰ μὲ τρελλάνη ἢ ἡλικίας σας!

— Ξέρω πὼς αὐτός ὁ Ζορρό εἶναι ἓνας ληστής, πού εἶναι και ἐπικηρυγμένος ἀπ' τὸ κράτος!, ξαναλέει τὸ ἴδιο ψυχρὰ ὁ Σάντρο, φέρνοντας τὸ ἀρωματισμένο του μαντηλάκι στὴ μύτη.

Ὁ ἄγνωστος σκάει στὰ γέλια.

— Ὡραῖο κάλπο ἔχετε βρῆ, μὰ τὴν πίστι μου, γιὰ νὰ ξεινελάτε τοὺς χωροφύλακες!, λέει. Τοὺς παρασταίνετε τὸν καλομαθημένο και λεπτεπίλετο, γιὰ νὰ σὰς ἀφήνουν ἡσυχό!... Ἡμουν προχτές

στὴν ταβέρνα τοῦ Μανουέλ και σὰς εἶδα πὼς κονονίσαστε τοὺς φονιάδες τοῦ Κόκκινου Γερακιού, μαζί μὲ τὸν ὑπηρέτη σας τὸν Γαλέρα! Τότε δὲν ἤξερα ποιὸς εἴστε. Τώρα τὸ ξέρω!

— Κάνετε λάθος! Εἴστε τρελλός! Και τώρα, νὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ πηγαίνω!, λέει ψυχρὰ ὁ Σάντρο και ἐτοιμάζεται νὰ κεντρίσῃ τὸ ἄλογό του.

— Εκείνος πού ψάχνετε νὰ βρῆτε εἶν' ἐδῶ!, ἀποκρίνεται ἡσυχά ὁ ξένος. Κυττάξτε πίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν βράχο: Εἶναι ὁ ὑπηρέτης σας ὁ Γαλέρας. Στὰ παραμιλητά που φανέρωσε ποιὸς εἴστε και γι' αὐτὸ εἶναι περιττὸ νὰ τὸ ἀρنيέστε περισσότερο!...

Ὁ νεαρὸς Δὸν Βέγκα χύνεται πίσω ἀπὸ τὸν βράχο και βλέποντας τὸν Γαλέρα πηδάει ἀπ' τὸ ἄλογό του και σκύβει κοντὰ στὸν ἀγαπημένο του σύντροφο. Μόλις ἐξακριβώνει πὼς ἐκεῖνος δὲν διατρέχει κίνδυνο, ξανασηκώνεται και καρφώνει τὰ μάτια στὸν ἄγνωστο.

Τὸ βλέμμα του εἶναι σκληρὸ σὰν τὸν θάνατο.

Ἡ σκλαβωμένη πατρίδα

Μ Ε ΜΙΑ ἐπίσημη κίνηση ξεγυμνώνει τὸ σπαθί του.

— Τὸ μυστικὸ πού μάθατε, σενόρ, λέει ξερά, δὲν τὸ γνωρίζει κανεὶς ζωντανὸς ἄν

θρωπος! "Οποιοσ τὸ μαθαίνει... πεθαίνει!

«Κι' ὅμως αὐτὸς ἐκεῖ τὸ ξέρει καὶ εἶναι ζωντανός!, ἀποκρίνεται ἤσυχα ὁ ἄλλοσ, δείχνοντας τὸν ἀναίσθητο Γαλέρα.

— Εἶναι ὁ μοναδικὸσ πού μπορῶ νὰ τοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Τραβῆξτε τὸ σπαθί σας, σενόρ, γιατί δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ σκοτώνω ἀοπλοὺσ ἀνθρώπουσ...

Ὁ ἄγνωστος χαμογελάει πάλι.

— "Οχι δὲν σὰσ ἀρέσει, σενόρ, λέει, ἀλλὰ δὲν εἶσθε ἱκανὸσ νὰ σκοτώσετε ἀνθρώπο πού δὲν κρατᾷ ὄπλο!. Σὰσ προκαλῶ νὰ τὸ κάνετε καὶ στοιχηματίζω πὼσ δὲ μπορεῖτε!

Καὶ σταυρῶει τὰ χέρια του στὸ στήθος. Κυττάζει τὸν Δὸν Σάντρο κατάματα.

Ἐκεῖνοσ ξερακαταπίνει. Δὲν θυμᾶται ποτὲ στὴ ζωὴ του νὰ ἔχη βρεθῆ σὲ δυσκολώτερη θέσι.

— Τότε... τότε σὰσ παρακαλῶ νὰ χτυπηθῆτε μαζί του, σενόρ!, λέει στὸ ξένο. Τὸ μυστικό μου δὲν ἀνήκει σ' ἐμένα καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ὑπερασπίσω, ἀλλοιῶσ θὰ ἀτιμασθῶ διπλά!...

— Τὸ μυστικό σας δὲν κινδυνεύει καθόλου ὅταν τὸ ξέρω ἐγώ, ἀποκρίνεται ἐπίσημα ὁ ἄγνωστος. Σενόρ Ζορρό, σὰσ περνῶ καιμιὰ δεκαριά χρόνια σὲ ἡλικία ἀπ' ὅτι... "Ὀλη τὴ ζωὴ μου τὴ πέρασα κι' ἐγὼ πολεμώντας ἐναντίον τῶν τυράννων ὅπως ἐσεῖς! "Ἐνας

δυνατὸσ ἄνεμοσ μέ ξερίζωσε καὶ μ' ἐρριξε σ' αὐτὸ τὸ μέρος... Μολις ὅμως ἔμαθα πὼσ εὖω ὑπάρχει ἓνας ἀνθρώποσ πού μάχεται τοὺσ τυράννουσ καὶ τοὺσ βασανιστέσ, ἀποφασισα νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ σταθῶ στὸ πλευρό του... Σὰν ἔμαθα λοιπὸν πὼσ ὁ Καραχὰν εἶχε δώσει ραντεβού στὸν σὲνορ Ζορρό, στὸ πέρασιμα τῶν Ληστῶν, ξεκίνησα νὰ τὸν σταναντήσω. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ κρυφτῶ καὶ νὰ σὰσ βοηθήσω, ἀν τὰ κατάφερα. Μὰ δὲν γνωρίζω καλὰ τὸ μέρος καὶ χάθηκα. Εὐτυχῶσ σήμερα τὸ πρωῖ, καθὼσ τριγύριζα, εἶδα μαρικόουσ ἀνθρώπουσ πού ἔρχονταν ἐδῶ μέ τ' ἄλλογά τουσ. Κρύφτηκα ἐγκαίρωσ. Τοὺσ εἶδα νὰ στήνουν ἐνέδρα. "Ὑστερα εἶδα νὰρχωνται ὁ Γαλέρας μέ τὴ σενορίτα. Δὲν τὸν εἶχα γνωρίσει ἀκόμα, ἀλλὰ τοὺσ ἔπιασαν καὶ θέλησαν νὰ τὸν σκοτώσουν. Δὲν μπορούσα — ὅποιοσ κι' ἀν ἦταν — ν' ἀφήσω νὰ δολοφονήσουν ἓναν ἀνθρώπο... "Αρχισα νὰ τοὺσ πυροβολῶ κ' ὁ Γαλέρας ἀπ' τὴν πλευρά του τὸ ἴδιο.. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼσ τὰ πήγαιμε ἄσχημα. Θαρρῶ πὼσ σκοτώσαμε ἀκριβῶσ ἀπὸ τέσσερσ!

Ὁ Σάντρο τὸν ἀκούει μέ γυρλωμένα μάτια. Τὸ βλέμμα του, μιὰ γεμίζει θαυμασμὸ καὶ μιὰ δυσπιστία. "Αν ὄντωσ ὁ ἀνθρώποσ αὐτὸσ τὰ βάλει μέ δέκα δολοφόνουσ, γιὰ νὰ ὑπερασπιστῆ τὸν Γαλέρα, πρέπει νὰναι σπουδαίροσ. Πού εἶναι ὅμως ὄλοι αὐ-

τοί οί νεκροί που του λέει;
— Η μάχη έγινε εκεί πίσω, ανάμεσα στα βράχια, του έξηγε ο ξένος, έννοώντας την άπορία του. “Υστερα όμως ο Γαλέρας αναγκάστηκε να φύγει με τ’ άλλογο, γιατί προσπάθησαν να του ξεσκεπάσουν το πρόσωπο...

Ο Δόν Σάντρο έξακριβώνει γρήγορα πως ο άγνωστος του λέει την αλήθεια. Μ’ άλλο που έξακολουθεί να ναι ανήσυχος από την αποκάλυψη του μυστικού του, δεν μπορεί να μη νοιώσει θαυμασμό κι’ εύγνωμοσύνη γι’ αυτόν.

— Δεν είσθε Μεξικανός, του λέει. Είπατε πως σ’ όλη σας τη ζωή πολεμάτε τον τύραννο... Ποιά είναι η πατρίδα σας;

— Η Ελλάδα!, αποκρίνεται με υπερηφάνεια ο ξένος. Στενάζει άκόμα κάτω από τον ζυγό των Τούρκων, αλλά γρήγορα οί συμπατριώτες μου θα ξεσηκωθούν και θα διώξουν τους τυράννους!

Ο Σάντρο έχει απομείνει έκπληκτος και κυττάζει τον

Έλληνα με συγκίνηση κι’ ανυπόκριτο θαυμασμό. Τώρα όλες του οί άμφιβολίες για τον κίνδυνο που διατρέχει με την αποκάλυψη του μυστικού του, έχουν εξαφανισθή. Την ώρα όμως που έτοιμάζεται ν’ ανοίξει το στόμα του για να του υποβάλλη χίλιες έρωτήσεις, εκείνος τον προλαβαίνει:

— Σενόρ, λέει μ’ ανήσυχη έκφραση, πριν απ’ όλα θα σάς πω ότι οί δυο φονιάδες που γλύτωσα, πήραν μαζί τους, φεύγοντας, τη σενορίτα Κάρμεν! “Ελεγαν πως ανήκουν σε μι’ α Λεγεώνα Τιμωρών που...

Δεν προφταίνει να συνεχίσει. Την ίδια στιγμή ο Γαλέρας άνοίγει τα μάτια του. Βλέποντας από πάνω του τον κύριό του, μουρμουρίζει άπελπισμένος:

— Ω, σενόρ Ζορρό! Μου την πήρανε και πάν!... Τη σενορίτα Κάρμεν!... Η... Καρμελίτσα μου, θα με κρεμάσει απ’ τη γλώσσα!...
’Απόδοσις: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

Τ Ε Λ Ο Σ

’Απόδοσις στα Έλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΚΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άριθ. τεύχους 12 — Δρχ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:
Έτησία ..... δρχ. 100
Εξάμηνος ..... » 55

Συνδρομαί έξωτερικοῦ:
Έτησία ..... δολλάρια 4
Εξάμηνος ..... » 2

Στὸ τεῦχος τῆς έρχόμενης Πέμπτης:

‘Η ώραιότερη μέχρι σήμερα περιπέτεια τοῦ ΖΟΡΡΟ:

Ο ΖΟΡΡΟ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

Χωρίς καμμιά διαφήμισι. Είναι ή ιστορία που θα συναρπάση και θα συγκινήση και θα γεμίση περηφάνεια, κάθε πραγματικό Έλληνόπουλο!

Ο ΖΟΡΡΟ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

‘Ενα ξερριζωμένο βλαστάρι τοῦ «Σκλαβωμένου Γένους», θαυματουργεί σε μιὰ μακρυνή χώρα, στὸ πλάϊ τοῦ θρυλικοῦ ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΥ ΤΙΜΩΡΟΥ!

Κι’ ὁ Γαλέρας.... Γαλέρας!

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΡΙΧΤΗΚΕ ΤΟ ΠΡΩ-
ΤΟ ΒΕΛΟΣ, ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗ-
ΤΟΣ . . . .

11
"ΙΙΙΙΙΙ! ΚΥΤΤΑΧΤΕ, ΜΕ ΤΙ ΔΥ-
ΝΑΜΗ ΚΑΡΦΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΔΕΝ-
ΤΡΟ! ΤΡΕΜΕΤΕ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΙ!

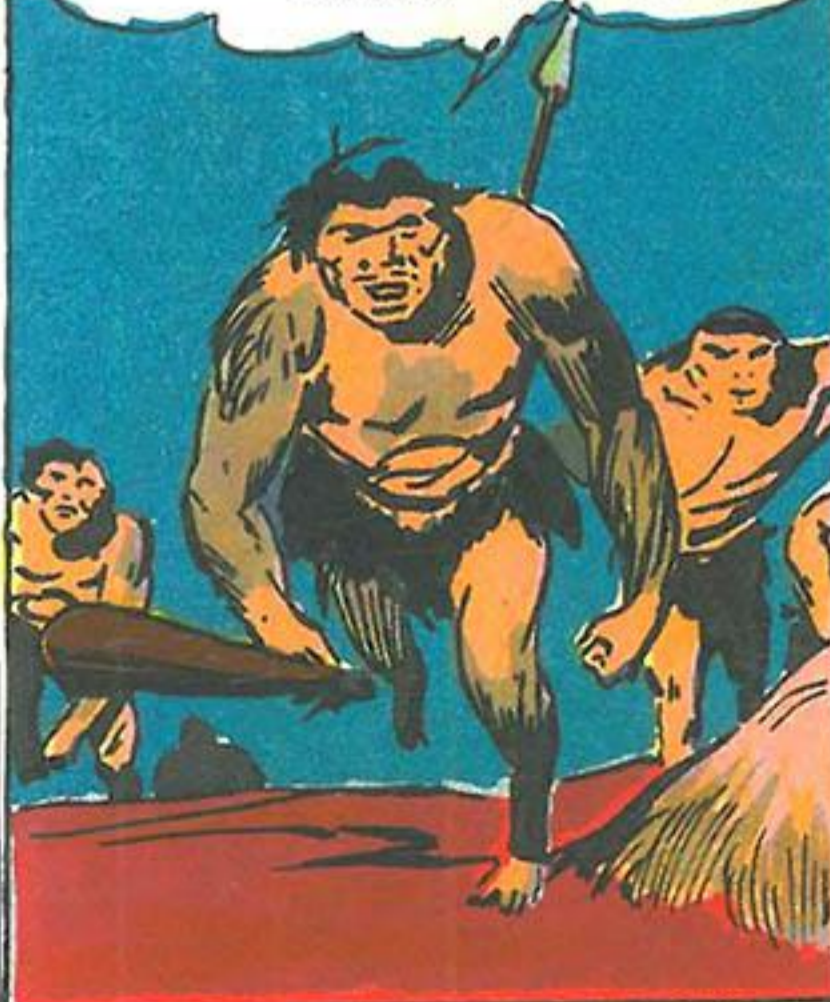
ΟΛΗ ΕΒΕΙΜΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ Η ΦΥΛΗ
ΤΟΥ ΟΥΡΙ ΞΕΦΤΙΑΧΜΕ ΤΟ ΜΕΘ ΟΠΛΟ.

ΕΩΣ ΤΟ ΠΡΟΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΙΜΑ
ΑΡΚΕΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΟΠΛΙΣΘΗ ΟΛΗ Η
ΦΥΛΗ!

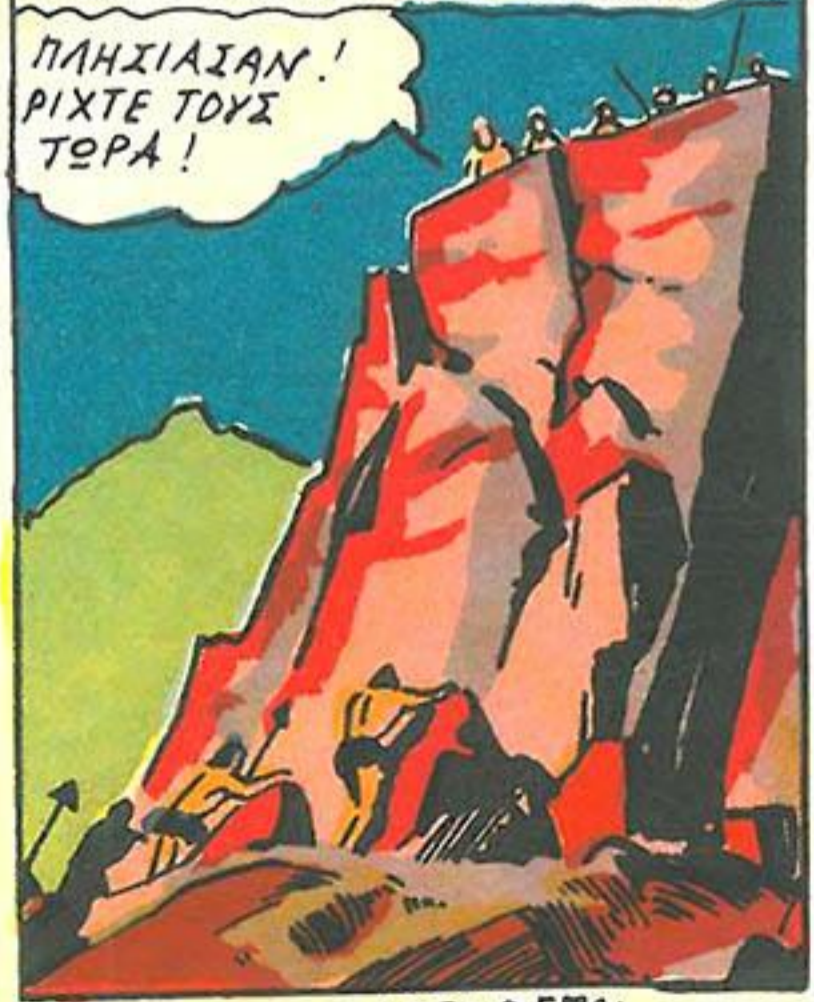
ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙΡΟΣ . . . Ο ΕΧΘΡΟΣ ΑΡ-
ΧΙΣΕ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΕ ΛΙΓΟ . . .

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΨΗΛΟΥΣ!!

Ο ΟΥΡΙ ΟΜΩΣ ΗΤΑΝ ΜΑΛΟΣ ΠΟΛΕΜΙ-
ΣΤΗΣ, ΚΡΑΤΗΣΕ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ
ΔΙΣΩΝ ΤΟΥ, ΕΩΣ ΟΤΟΥ ΟΙ ΠΙΘΗΚΑΝ-
ΘΡΩΠΟΙ ΠΛΗΣΙΑΙΑΝ ΑΡΚΕΤΑ . . .

ΠΛΗΣΙΑΙΑΝ!
ΡΙΧΤΕ ΤΟΥΣ
ΤΩΡΑ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ . . . .